

တက္ကသိုလ် သီဟဒဏ်

ဝ ဝ် အ င် : ဇိ ကျ င် : ဝါ လိ န်
ဟောကနတ်ဆိုး

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လောဘနတ်ဆိုး

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၅

ကံကောင်းနေဆဲ

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသည်။

အေးစိမ့်သောလေများသည် မရပ်မနား ခရီးပြင်းနှင်လာ
ခဲ့သောမြင်းများကို ရှေ့ဆက်ခြေလှမ်းမသယ်ချင်အောင် ဖြစ်သွားစေ
လေသည်။

သို့သော်...

ဗေဒါနှင့်ဂူးတတို့က အော်ငေါက်ရင်း မြင်းကိုမောင်းနှင်
လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ရှေ့သို့ မပြေးချင်ပြေးချင် ပြေးသွားလေ
သည်။

ဗေဒါက...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မကြာခင် ကျုပ်တို့ ခြေကျင်လျှောက်ရ
တော့မှာ သေချာတယ်”

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

အသံကျယ်ကျယ် အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း
လေတိုးနေခြင်းကြောင့် ဂူတမှာ ခပ်ဝါးဝါးသာကြားရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မကြာခင် ကျုပ်တို့နားခိုစရာနေရာတွေ့မှ ဖြစ်
တော့မယ်”

ဂူတက ပြန်လည်အော်ပြောလိုက်သည်။

သမားတော်ဂေဟာသည် အနောက်ဘက် မိုင်ပေါင်းများ
စွာအဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သမားတော်ဂေဟာမှ ထွက်လာပြီးနောက် မြေပုံသုံးခုယှဉ်
တွဲကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့သွားရာလမ်းခရီးသည် ဆက်
သွယ်ရေးညံ့ဖျင်းလှသော တောင်တန်းဒေသတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဒုန်းစိုင်းနှင့်ခွဲ
ခြင်းပင်။

အချိန်ဆွဲနေလျှင် ရှမ်းဦးနှင့်မိစ္ဆာမယ်တို့လိုက်လာနိုင်
ကြောင်း နားလည်ထားကြသည်။

သို့သော်...

တောင်တန်းဒေသရပ်ဝန်း နောက်သည်နှင့် ဂူတတို့ ဆိုးရွား
သော၊ ကြောက်စရာကောင်းသော ရာသီဥတုနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံ
လိုက်ရလေသည်။

တစ်ရက် နှစ်ရက် ကြုံကြုံခံရင်း ခရီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ?

လမ်းခရီး၌ လူနေအိမ်ခြေမရှိ၍ စားနပ်ရိက္ခာပြတ်သွား၏။
သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူတို့ ခံနိုင်စွမ်း တဖြည်း
ဖြည်းကျဆင်းလာလေတော့သည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုနှင့် အရိုးကွဲမတတ် အေးသောဒဏ်
ကိုခံစားနေရ၏။

အားအင်ကုန်ခမ်းလာကာ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်လိုစိတ်ပင် မရှိ
တော့ချေ။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့သွားရန် ဤမျှဆိုးရွားသော ရာသီဥတု၊
ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောခရီးလမ်းများ ဖြတ်ကျော်ရမည် မထင်ခဲ့ချေ။

ပြောစကားများ ကြားသော်လည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် သ
ဘောထားခဲ့သည်။

လက်တွေ့ တွေ့ကြုံခံစားရမှ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းကြောင်း နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ရှိပြီး မာ
ကျောသူများဖြစ်ကြသည်။

မဖြစ်နိုင်သော ခရီးကိုဖြတ်ကျော်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူများ
ဖြစ်၏။

နောက်လှည့်ရန် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကူးကြချေ။

ဖြစ်သလို ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကြောင့် ပင်
ပန်းနှင်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မြင်းကိုနှင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းနှစ်ကောင်ကား ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ပြေးသွားသည်။
ပြေးရင်းပြေးရင်း ခူးတွေညွတ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေ
သည်။

ပဏမဆုံး မြေပေါ်လဲကျသွားသောမြင်းမှာ ဂူးတ၏မြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဂူးတက မြင်းလဲမကျမီ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ဗေဒါက...

“ခင်ဗျားမြင်းတော့ သုံးမရတော့ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂူးတ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူစီးနင်းလာသောမြင်းကို စစ်ဆေးကြည့်စရာ မလိုပါချေ။

သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ဗေဒါက မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မြင်းလည်း ခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း မြင်းတင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်လေ
သည်။

မြင်းကြီးမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်
နေပြီဖြစ်ရာ နာရမှန်းမသိတော့ချေ။

သို့သော် လူမပါဘဲ ရှေ့ဆက်လှမ်းသွား၏။

ခြေလှမ်း ဆယ့်လေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းသွားပြီးနောက် မြေ
ပေါ် ဝုန်းခနဲလဲကျ သေဆုံးသွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉

ဗေဒါမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ဘဲ မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ
မြင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်ကတည်းက ဂူးတအား သေဖော်သေ
ဖက်အဖြစ် သဘောထားကြောင်း ထင်ရှား၏။

ဤခရီးကို သေအတူရှင်မကွာ အရောက်သွားပြီး အေးအ
တူပူအမျှ ရင်ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဂူးတ စိတ်ထားပြောင်းလဲသွား၏။

ဗေဒါအား မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘော
ပိုက်လိုက်လေသည်။

ဗေဒါက...

“ကျုပ်ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရောက်အောင်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့မှပြေးထွက်သွား၏။

ဗေဒါက တဟားဟားရယ်မောရင်း နောက်မှလိုက်သွား
လေသည်။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လေများ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။

လေပြင်းများ တိုက်ခတ်နေသောလွင်ပြင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ဝှေးတနှင့်ဗေဒါတို့နှစ်ယောက်မှာ ခွန်အားများ ကုန်ခမ်းသွားကြလေသည်။

ရှေ့ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့ မည့်အချိန်၌...

ရုတ်တရက်...

“ဟင်...ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဝှေးတက အထိတ်တလန့် အော်ပြောရင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြ လိုက်သည်။

ဗေဒါက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မီးရောင်တလက်လက် ထွက် ပေါ်နေသော ရွာကလေးတစ်ရွာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုရွာကလေးသည် သစ်ပင်များ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက် ရောက်လျက်ရှိသော တောအုပ်တစ်ခုခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းတည်ရှိနေလေ သည်။

မျှော်လင့်ချက်ရှိလာသောအခါ အသက်အန္တရာယ်သည် ဝေးဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေတာလား မသိဘူးဗျ”

ဝှေးတက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ဖေဝေဝေ လှမ်းမေးလိုက် လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ဗေဒါ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ပြီးမှပြီးကာ...

“လူတွေဟာ အသက်သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ထင်ယောင်ထင် မှားတွေ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်နက်တည်းတော့ အမြင်မမှားနိုင်ဘူးဗျ”

ဗေဒါက ပြောရင်း ရှေ့မှလျှောက်သွားသည်။

ဝှေးတက နောက်မှလိုက်သွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အားတက်သွားကာ ကြိုးစားလျှောက် သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မကြာပါချေ။

ရွာကလေးအနီးသို့ ရောက်သွားကြ၏။

ဗေဒါက ရယ်မောကာ...

“ဟဲ့..ဟဲ့..ကျုပ်တို့ အမြင်မမှားပါဘူးဗျာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝှေးတက ခေါင်းညိတ်လိုက်၍...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကံကောင်းဦးမှာပါဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာကြ သည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ရွာအစွန်တွင်ရှိသော အိမ်က လေးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသည်။

အိမ်ကလေး၏တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုရင်း အော်ခေါ်လိုက်

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြလေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

အားရှိသမျှ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အားအင်ကုန်ခမ်းနေကြပြီ

ဖြစ်၍ အသံမှာ တိုးညှင်းစွာသာ ထွက်ပေါ်နေပေသည်။

တံခါးထုသံ တဝုန်းဝုန်းသာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွီ”

တံခါးပွင့်သွား၏။

အိမ်ကလေးထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး၏ခေါင်း ပြူထွက်လာ

သည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အဘိုးအိုမှာ အံ့သြမှင်သက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ အိမ်ရှေ့၌ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်။

အဘိုးအိုက အတန်ကြာ မှင်သက်နေပြီးမှ သတိဝင်လာကာ...

“လာ...လာ...အထဲဝင်ကြ၊ အပြင်မှာ လေပြင်းတွေတိုက်နေတယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၃

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒါတို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

အလျင်အမြန်ပင် အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

မီးလင်းဖိုမှ မီးရောင်သည် တစ်အိမ်လုံးသို့ အလင်းရောင်ပေးနေသည့်အပြင် အနွေးဓာတ်ကိုလည်း ဖူလုံစေသည်။

ထင်းတုံးများမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

မီးစွဲလောင်မှုကြောင့် တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသည်။

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်ကာ စကားပြောရင်း စားသောက်လျှက်ရှိနေကြသည်။

သုံးရက်အတွင်း ပထမဆုံး အစားအစာ စားသောက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရက်နှစ်အိုးခန့် သောက်ပြီးနောက် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

အစားအစာများလည်း ဝဝလင်လင် စားသောက်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့အား ခြိမ်းခြောက်နေသော အသက်ဘေးအန္တရာယ်

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဗေဒါက အိမ်ရှင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှင်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုထုတ်ပေးသော အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကိုကြည့်ရှုဖြင့် ဆောင်းကာလအတွက် ကြိုတင်စုဆောင်းထားသော ရိက္ခာများဖြစ်ကြောင်း ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ ရိပ်မိလိုက်ကြလေသည်။

ဗေဒါက ဝူးတကိုကြည့်လိုက်သည်။

ဝူးတက ဗေဒါ၏အကြည့်ကို သဘောပေါက်သလို ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ အဘိုးအိုကို လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်းပြော လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို အခုလို ကျွေးမွေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီငွေကို လက်ခံပါ”

ပြောရင်း ငွေတုံးကလေးတစ်တုံး ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အရပ်ဒေသမှာ ဧည့်သည်ကိုကျွေးမွေးတဲ့အတွက် အခကြေးငွေမယူဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နှစ်နေလို့ ဧည့် သည်တစ်ယောက် ရောက်မလာတတ်လို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်ကို ကျွေးမွေးပြုစုရတာ ကျုပ်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာလိုဖြစ်နေပါတယ်”

ဝူးတက ဗေဒါကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၅

ဗေဒါက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ကို ကျွေးမွေးလိုက်ရတော့ ခင်ဗျားအတွက် ဆောင်းတွင်းရိက္ခာ လျော့သွားမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ပြုံးရင်း...

“ကျုပ်အတွက် ရိက္ခာလျော့သွားတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အစာမစားရလို့ သေသွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေထိမရောက်နိုင် ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်အတွက် ရိက္ခာလိုရင် ကျုပ်တူက မရေရ အောင်ကို ရှာပေးမှာပဲလေ”

ဟု ပြောလေသည်။

မှန်ပါသည်။

ဝူးတတို့အဖို့သာ လိုအပ်သော အစားအစာမရလျှင် ခွန် အားကုန်ခမ်းကာ သေဆုံးသွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဝူးတက...

“ခင်ဗျားရဲ့တူ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တူဟာ ဒီရွာမှာ သားကောင်အများဆုံး ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒီရွာမှာ မျက်နှာအပွင့်ဆုံးပေါ့၊ သူနဲ့သူ့လူတွေဟာ ဒီတောင်ကြောတလျှောက် အချိန်မရွေးသူ့အနိုင်

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တယ်၊ သားကောင်ရှာနိုင်တယ်၊ သူက ကျုပ်အတွက် အမြဲတမ်း
ရိက္ခာထောက်ပံ့နေတာပဲ”

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့မှာ အဘိုးအို၏စကားကြောင့် အံ့ဩကာ
စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

မြေပုံအရ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော တောင်စဉ်တောင်
တန်းများကို ဖြတ်ကျော်သွားရမည် မဟုတ်လား။

သူတို့တွေ ကြုံနေရသော အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းနိုင်
သော ဒေသခံတောကျွမ်းကျင်သော မုဆိုးတစ်ယောက် လိုအပ်ပေ
သည်။

ထိုအချက်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ယခုမှပင် သတိရလာမိကြ
သည်။

သူတို့ ဝမ်းသာသွားကြရလေသည်။

သို့သော် ဝမ်းသာမှုကို မြို့သိပ်ကာ ထားလိုက်ရလေသည်။

ဗေဒါက ဝူးတကို မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဝူးတက နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြ၏။

ထို့နောက် အဘိုးအိုကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဦးရဲ့တူက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

အဘိုးအိုက ပြုံးကာ...

“ရွာထဲက အကြီးဆုံးအိမ်ဟာ သူ့ရဲ့အိမ်ပဲပေါ့”

ဟု ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဗေဒါက...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၇

“အင်း...သူ့မှာ တပည့်တပန်းတွေ ရှိမှာပေါ့နော်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“ဟာ...ရှိတာပေါ့၊ သူ့နောက်လိုက်ပြီး မုဆိုးပညာသင်နေတဲ့
ရွာထဲက လူငယ်သုံးလေးယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့က ဆရာတပည့်တွေ
ဖြစ်ကြပြီလေ”

အားတက်သရော ပြောလေသည်။

ဝူးတက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူ့ကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တွေ့လို့မရဘူးလားဗျ”

ဟုမေးလေသည်။

အဘိုးအိုက သူတို့၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား

ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲ”

ဝူးတက ပြုံးကာ...

“ဪ...ကျုပ်တို့အတွက် လမ်းပြတစ်ယောက် လိုနေလို့

ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြောင့် အဘိုးအို အံ့အားသင့်သွားရကာ...

“ဟေ..လမ်းပြဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ဤအချိန်တွင် ဗေဒါက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ တောင်တန်းပေါ်ကို သွားမလို့ပါ”

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ တောင်တန်းပေါ်မှာ ဒီထက်ရာသီဥတုဆိုးတယ်၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ပေါများတယ်၊ သွားလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

အဘိုးအိုက စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောသည်။

ဦးတက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်တို့ မသွားလို့မဖြစ်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအို စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့်...

“မင်းတို့က ဘာကြောင့် ပြန်လမ်းမဲ့တောင်တန်းပေါ်ကို သွားချင်နေရတာလဲ”

ညည်းညူလိုက်သည်။

ဦးတက အံ့သြသွားကာ...

“ဗျာ...ပြန်လမ်းမဲ့တောင်တန်း ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ရွာကလူတွေဟာ အဲဒီတောင်တန်းကြီးကို ပြန်လမ်းမဲ့တောင်တန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီတောင်တန်းကြီးပေါ်ကို တက်သွားတာ အခုထိပြန်မလာကြတော့လို့ပဲကွယ့်”

ဦးတ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတူကော”

အဘိုးအိုက...

“အင်း...ကျုပ်တူကလွဲရင်ပေါ့လေ”

ဦးတက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားတူက ပြန်လမ်းမဲ့တောင်တန်းပေါ် သွားနိုင်တယ်ပေါ့”

ဟုမေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတူနဲ့ တွေ့ပါရစေဗျာ”

ဦးတက တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအိုက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်ကို ပြောပြကြဦးလေ”

ဦးတက သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်တို့က လူတစ်ယောက်ကို သွားရှာမလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအို အံ့သြသွားသည်။

ဦးတက လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ”

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်အဖေ”

ဝူးတက လိမ်ပြောလိုက်၏။

ဝူးတကို ဗေဒါက တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ သူနှင့်မဆိုင်သလို နေလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ ဝူးတလိမ်ပြောနေသည်ကို မရိပ်မိပါချေ။

သူ၏စကားကို ယုံကြည်ဟန်ရှိသည်။

အဘိုးအိုက..

“မင်းအဖေက ဘယ်လိုလုပ် တောင်တန်းပေါ်ရောက်သွား

တာလဲ”

ဝူးတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချကာ...

“အင်း ဧကန္တဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာတာပဲဖြစ်ရ မယ်”

ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးလေသည်။

ဝူးတက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို အဘိုးအိုလည်း သိရှိနေသည်တကား။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းအဖေက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာခဲ့တယ်ဆိုရင် ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်အထက်က ဒဏ္ဍာရီ မြို့တော်ရှာဖွေ လူသုံးလေးယောက် ရောက်လာဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ခုထိပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၂၁

“ကျုပ်တို့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာမလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျုပ်အဖေကို လိုက်ရှာမလို့ပါ”

ဝူးတက ယုတ္တိတန်အောင် ဆက်၍လိမ်ပြောလိုက်ပြန်လေ သည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းလိုက်သွားရင် မင်းလည်း ပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး”

ဝူးတက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ချည်းပဲ သွားရင်တော့ ပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတောင်ကြောမှာ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်သွားလာနိုင်တဲ့ ဒေသခံမုဆိုးတစ်ယောက်ပါရင်တော့..”

ဤတွင် အဘိုးအို၏မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းတင်းမာသွားသည်။

“မင်းတို့က ငါ့တို့ကို ခေါ်သွားချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရှာရအောင် ငါ့တို့က မရူးသေးဘူး”

“ကျုပ်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ မင်းတို့ထွက်...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဦးလေး...ဦးလေး”

ခေါ်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အဘိုးအို၏တူ မုဆိုးကြီး ရောက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သူတို့ ပြိုင်တူ တံခါးပေါက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုက အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ထဲသို့ နှင်းကာအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသန်မာသူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုလူသည် ဗေဒါတို့အား တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ခြေလှမ်း ရပ်သွားလေသည်။

“ဂျီဆီမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဂုဏ်ယူစရာ မကောင်းဘူးလား”

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသူကို အဘိုးအိုက လှမ်းပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၂၃

နှင်းကာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူက အဘိုးအိုကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုချွတ်ကာ ချိတ်တစ် ခု၌ချိတ်လိုက်၏။

ကိုယ်ပေါ်မှ ပေကျံနေသော နှင်းပွင့်များကိုခါချလိုက်ပြီး ဝူးတတို့ဘက်သို့ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့က ကိုင်ပင်ထားသလို ပြိုင်တူထရပ်လိုက် ကြသည်။

ဝူးတက...

“ကျုပ်နာမည် ဝူးတလို့ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဦးလေးက ခင် ဗျားအကြောင်း ပြောပြပြီးပါပြီဗျာ၊ ခုလို လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု နှုတ်သွက်လျှာသွက် ပြောသည်။

ဗေဒါကလည်း...

“ခင်ဗျားလို မုဆိုးကျော်တစ်ယောက်နဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ရ လို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏စကား ကြားသည့်အခါ ထိုလူ၏ မျက် နှာထား ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

တင်းမာခက်ထန်နေရာမှ ပျော့ပျောင်းလာလေတော့သည်။

“သူက ကျုပ်တူ မုဆိုးကြီးစုပေါက်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီဇယ်

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တဝိုက်မှာ သူ့ကိုမသိတဲ့လူ မရှိပါဘူး”

အဘိုးအိုက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် စုပေါက်အား အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက် တဒဂံ
အတွင်း သူတို့၏ခရီးအတွက် လိုအပ်နေသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်
သဘောပေါက်သွားကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၂၅

လမ်းပြ

စုပေါက်သည် ရွှေမှ သွက်သွက်ထွက်သွားနေသည်။

သူက နှင်းပွင့်များအပေါ် တင်ကျန်နေသော ခြေရာများကို
စနစ်တကျ ရှာဖွေရင်း ရွှေတိုးသွား၏။

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့မှာ သတိကြီးစွာထားရင်း နောက်မှကပ်
လျက်လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

သူတို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားစဉ် စုပေါက်က တောင်ပေါ်သို့
လိုက်ရန်ငြင်းဆန်ခဲ့ပုံ။

သို့သော် သူတို့က စုပေါက်အား မုဆိုးမဝီသသူဟု မခံချင်
အောင်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါမှ စုပေါက်က လမ်းပြအဖြစ် တောင်ပေါ်သို့လိုက်
ရန် သဘောတူလိုက်ပုံစသည်များကို တရေးရေးပြန်လည်မြင်
ယောင်လာသည်။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုပေါက်သည် ဦးလေးဖြစ်သူ တားဆီးနေသည့်ကြားမှ တပည့်များအားခေါ်ယူကာ ရိက္ခာခြောက်များ စုဆောင်းပြီး ဗေဒါတို့နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ဝေးတ တွေးတောနေစဉ် စုပေါက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟောဒီမှာ ခြေရာတွေ့ပြီ”

စုပေါက် မြေပေါ်ဒူးထောက်ကာ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဗေဒါနှင့်ဝေးတတို့ ပြေးပြီးကြည့်လိုက်ကြ၏။

နှင်းပြင်ပေါ်၌ ခြေရာပါးပါးထင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝေးတ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အနောက်ဘက်၌ ထင်ကျန်ခဲ့သော သူ၏ခြေရာများကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ခြေရာမှာ နှင်းထူပေါ်၌ နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတွေ့ရသောခြေရာနှင့် သူတို့၏ခြေရာများသည် နှင်းထူထဲ၌ အတိမ်အနက် ထင်ရှားစွာ ထူးခြားနေသည်။

ဗေဒါက...

“တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ”

နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

စုပေါက်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

လေသည်။

“ဒီလူဟာ မကြာခင်လေးကမှ ဒီကဖြတ်သွားတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အချိန်ကြာတဲ့အခါမှာ နှင်းတွေဖုံးသွားမှာမို့ ခြေရာပျောက်သွားမှာပဲ၊ ဒီလူဟာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဝေးတ ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့ ရှေ့ဆက်သွားကြရာ နောက်ထပ်ခြေရာများ တွေ့ရပြန်သည်။

မကြာပါချေ။

ညောင့်များထောင်ထားသော တွင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စုပေါက်က...

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီလူတွေဟာ မဆိုးတွေဗျ၊ သားကောင်တွေရလို့ ပြန်သွားကြပြီ”

ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်ပါသည်။

ညောင့်ထောင်ထားသော တွင်းကြီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သားကောင်များ၏အရိုးနှင့် အရေခွံများကို တွေ့ရသည်။

“ဒီနေရာမှာပဲ တစ်ခါတည်း အမဲဖျက်ပြီးယူသွားကြတာထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလူတွေနောက် လိုက်ကြည့်ကြမလား”

အမှန်တော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပါးလှသော တောတောင်ထိ

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဦးတွေ့ရသော မုဆိုးများမှာ သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် မုဆိုးတို့၏ နှင်းပွင့်ပေါ် တင်ကျန်ရစ်နေသော ခြေရာများ ၏ အတိမ်အနက်ကြည့်ကာ ခေသူများမဟုတ်ကြောင်း ဂူးတန့် ဗေဒါ တို့တွေ့မိကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဗေဒါက...

“ဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာမှာလာပြီး အမဲလိုက်တဲ့လူရှိတာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ သူတို့ရဲ့ အမဲတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်သလဲသွားကြမလဲ”

မှန်ပါသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှသော ခရီးကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ထမ်းကာ မည်သို့ ခရီးသွားမည်နည်း။

ဗေဒါ၏စကားကို စုပေါက်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ရတဲ့အသားတွေကို အခြောက်လှမ်းမယ်၊ မီးကင်ကြပ်တိုက်မယ်ဆိုရင် သယ်သွားဖို့ အတော်ပေါ့ပါးသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဒီလောက်အပင်ပန်းခံပြီး ဒီနေရာအထိ အမဲလိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနယ်တဝိုက်မှာ သားကောင် အင်မတန်ပေါများတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာမဆို စားနပ်ရိက္ခာလုံလောက်အောင် ဖမ်းဆီးရနိုင်တယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

စုပေါက်၏စကားအရ ဂူးတ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ခင်ဗျားက ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ရှင်းပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ဒီမှာအခြေချနေတဲ့ လူတွေပဲဖြစ်ရမယ်”

ဂူးတက များပြားလှသော အရိုးနှင့်အရေခွံများကို ညွှန်ပြရင်း...

“ဒီမှာနေတဲ့လူတွေဟာ ရိက္ခာအများအပြား စုဆောင်းစရာ မလိုဘူးထင်တယ်”

“ဟာ..လိုတာပေါ့၊ မကြာခင် ဆောင်းရာသီဝင်လာတော့ မယ်လေ၊ ဆောင်းရာသီရောက်ရင် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားကြနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆောင်းရာသီက ရှည်လျားတယ်လေ၊ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းနေပြီး နေရောင်မမြင်ရတော့ဘူး၊ နှင်းတွေ လူတစ်စုပဲမြုပ်တဲ့အထိကျလာမယ်၊ လေပြင်းတွေတိုက်မယ်၊ အအေးဓာတ်က လူတွေကို သွေးခဲသွားစေလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်ဆိုးရွားတဲ့ ရာသီဥတု မှာ ဘယ်သူမှ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ထွက်ချင်မလဲ၊ ဆောင်းကာလ တလျှောက်လုံး စားသောက်ဖို့ ရိက္ခာစုဆောင်းထားကြမှာပေါ့”

ဂူးတက လက်ခံသဘောတူလိုက်ရသည်။

ခြေရာများတစ်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်ကို ဂရုပြုကာ မြောက်အရပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ အရပ်မှာ အခြေချပြီးနေတဲ့လူတွေဟာ
ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲ”

စုပေါက် ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ဘုရားပဲသိလိမ့်မယ်”

ဝူးတက ဗေဒါဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဗေဒါက ပြုံးပြရင်း...

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းတယ်ဗျ”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား သွားကြည့်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ဗျ”

ဝူးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း အန္တရာယ်တော့များတယ်၊ ကျုပ်တို့က စောစော
သူတို့ကိုလိုက်ရှာမယ်၊ သူတို့ကတော့ ကျုပ်တို့လိုက်ရှာတာကို မသိ
စေရဘူး”

“ကောင်းတယ်”

ဗေဒါ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စုပေါက်ကို လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ စုပေါက် တွေဝေနေ၏။ သို့သော် ဝူးတတို့က
လိုက်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဖြစ်ရာ ကန့်ကွက်စကား မပြောတော့
ချေ။ ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့ ခြေရာခံကာ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားကြ၏။

စုပေါက်က သူ၏လူများကိုခေါ်ကာ ဝူးတတို့နောက်မှ လိုက်
သွားကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၃၁

သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှာ မီးခိုးတလူလူ
ထွက်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် မီးဖိုချောင် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ
သည်။

လူငယ်ကမူ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေး
ကြည့်နေလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ အပြစ်မဲ့သော သမင်များ အတုန်းအရုန်း
သေဆုံးသွားရသည်မှာ သူတို့၌ အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ထို့သက်ပိုပြီး ဆိုးရွားသောကိစ္စရပ်များ လောကလူ့ဘောင်
၌ တည်ရှိနေကြောင်း အဘိုးအိုပြောခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သိလိုစိတ်များ ပြင်းပြနေပေတော့သည်။
ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေရာမှ အိမ်က

လေးထဲ ဦးခေါင်းပြန်လှည့်လိုက်သည်။
အဘိုးအိုကား မီးဖိုပေါ်၌ အသားများကို ကြပ်တိုက်ရင်း

အလုပ်ရှုပ်နေသည်။
အိမ်ကလေးထဲ၌ အညွှတ်နံ့များ လှိုင်နေသည်။

လူငယ်က...
“ဘာဘ...ကျွန်တော် ထင်းသွားခဲ့လိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးအို ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
“အေး...အေး”

လူငယ်က အပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အပြင်ဘက်၌ ထင်းပုံကြီးရှိနေ၏။

လူငယ်က အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

အေးစိမ့်သောလေများ တိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် ကြက်သီး
တဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။

သို့သော် ပုဆိန်ကိုင်ကာ ထင်းခွဲလိုက်သည်နှင့် တခဏ အ
တွင်းမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစိုရွာလာကြောင်း သိရ၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် ထင်းခြမ်းများ တောင်ပုံရာပုံ စုပုံ
လာတော့သည်။

အတော်လေးကြာသည့်အခါ...

“လူလေး...လူလေး”

အဘိုးအိုက ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ကာ အော်
ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူငယ်က ထင်းခွဲရာမှရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘဘ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ ထမင်းစားကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ”

လူငယ်သည် မြေပေါ်မှ နှင်းပွင့်များကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ယူ
ကာ တစ်ကိုယ်လုံးပွတ်သပ်လိုက်လေသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ၏ အရိုးစင်းဆုံး ရေချိုးနည်းဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် နှင်းပွင့်များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်သပ်ပြီး
နောက် အိမ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား၏။

လောကနတ်ဆိုး(၃-သိမ်း)❖ ၃၃

အဝေးမှ လေအေးများက သူ၏ဆံပင်များကို ဆွဲဖွဲလိုက်
သလိုပင် ဆံပင်များ ဖွာသွားသည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် နေဝင်မိုးချုပ်တော့မည်ဖြစ်
ပေသည်။

အဘိုးအိုက စားသောက်ဖွယ်ရာများ အဆင်သင့်ပြင်ထား
ပြီးဖြစ်လေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ဟင်းချို
ပန်းကန်၊ အာလူးပြုတ်နှင့် သမင်သားကင်များရှိနေသည်။

အဘိုးအို အထူးစိမ့်ဖော်စပ်ထားသော အရက်ချိုတစ်အိုး
လည်း ရှိပေသည်။

လူငယ်မှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲ
ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထင်းခွဲလိုက်ရခြင်းကြောင့် အတော်ကလေး ဆာလောင်နေ
ပြီ ဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ...အားရပါးရ စားပေတော့”

ပြောရင်း သမင်သားကင်များကို ပန်းကန်ထဲထည့်ပေး
လိုက်သည်။ လူငယ်က အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုပါ ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်၏။

သူတို့ စားသောက်နေကြသည်မှာ အားရဖွယ်ကောင်းလှ
ပေသည်။

လူငယ်မှာ အားရပါးရ စားသောက်ရင်း ထောင်ချောက်...

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တွင်း၌ အတုန်းအရုန်း သေနေသော သမင်များကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ရင်ထဲ ပျံ့တက်လာသည်။
ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားပြီး..
“ဝေါ့..ဝေါ့”

စားထားသမျှ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။
အဘိုးအို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။
သို့သော် ချက်ချင်းပင် လူငယ်၏ခံစားချက်ကို နားလည်
သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ခေါင်းခါယမ်းပြီး ဆက်၍ စားသောက်နေလိုက်၏။
လူငယ်အား လောကကြီး၏ သဘောကို သေသေချာချာ
ရှင်းပြရမည်ဟုလည်း တေးမှတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် နှင်းပွင့်များအောက်၌ ပြားဝပ်
လျှက်ရှိနေသည်။

အိမ်ကလေး၏ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ တလူလူထွက်
နေသည်။

ဝူးတက ဗေဒါကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဗေဒါကလည်း သူ့
အားကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၃၅

ဝူးတက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ❖

ဗေဒါက...

“ခင်ဗျားကော”

“ဒီနေရာမှာ အခြေချနေထိုင်တာ အတော်ထူးဆန်းအံ့သြဖို့
ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“လူဆိုးတွေကော မြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

“ဘာလဲ၊ သူတို့ဟာ သိုင်းပညာရှင်တွေဖြစ်ကြတယ်လို့ ခင်
ဗျားပြောချင်တာလား”

ဝူးတက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူတွေဟာ လူသိမခံနိုင်တဲ့ သိုင်းလောက
သားတွေ ဖြစ်ကြမယ်၊ သူတို့ဒီမှာလာပြီး ပုန်းနေကြတာလို့ ကျုပ်ထင်
တယ်”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဗေဒါ မျက်လုံးဖြူးသွားလေ
သည်။

ဝူးတကို ကြည့်ကာ...

“ဘာ..သိုင်းလောကသားတွေ ဒီမှာလာပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေ
ကြတယ် ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ဒီလိုထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ဝင်ရှုပ်လို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စုပေါက်နှင့် သူ၏ တပည့်လေးယောက်တို့ သည် ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ စားသောက်နေကြလေသည်။

ဂူးတက သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်အထိ ထိန်းထားနိုင်မယ် လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

ဗေဒက...

“မလွယ်ဘူး၊ နောက်သုံးလေးရက်ထက်ပိုပြီး သူတို့ စိတ် ရှည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ သွားရမယ့်ခရီးက သုံးလေးရက်မကဘူး ထင် တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ခရီးကို သုံး လေးရက်နဲ့ ဘယ်လိုသွားနိုင်မှာလဲ၊ မြေပုံလမ်းညွှန်ပါတာတောင်မှ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်လောက် သွားရဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် စုပေါက်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဂူးတက မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၃၇

ပြီးမှ...

“ရှင်းပြလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ရှင်းမပြရင် သူတို့ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့”

ဂူးတ အံ့ကြိတ်ကာ...

“သူတို့ လွတ်မြောက်သွားရင် သတင်းပေါက်ကြားသွားမှာ ပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ တစ်ယောက်မှ အလွတ်မပေးနိုင်ဘူး”

“အခြေအနေအမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ကိုယ်လုပ်ချင်သလိုလုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်သ ဘောမပေါက်လို့ဖြစ်မယ်၊ သူတို့က ဒီလမ်းဒီခရီးနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား လူတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ မသိအောင် အချိန်မရွေး ထွက်ပြေးသွားနိုင်မှာ ပဲဗျ”

ဂူးတ ငေးဝိုင်သွားသည်။

ဗေဒက ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

ဂူးတက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး ဗေဒါ၏စကားကို လက်ခံသဘော တူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်း ပြောပြစရာမလို သေးဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“မှန်တာပေါ့၊ မလိုအပ်ရင် ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး၊ တ ကယ်လို့ လိုအပ်လာပြီဆိုရင် ချက်ချင်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝိမံ

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နားလည်သဘောပေါက်ကာ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်လာသည်ဟု ခံစား
လိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်သွားကြမယ်”

ဗေဒက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် စုပေါက်နှင့် သူ၏လူများ ထရပ်လိုက်
ကြသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ စားသောက်ပြီးစီး
သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဗေဒနှင့်ဂူးတတို့က မြေပုံကိုထုတ်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြည့်
ရှုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သွားရမည့်ခရီးလမ်းစဉ်ကို နှစ်ယောက်သား
တိုင်ပင်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ အနောက်ဘက် တည့်တည့်ကို သွားကြမယ်”

ဂူးတက ပြောရင်း ဗေဒနှင့်အတူ ရှေ့မှဦးဆောင်လျှောက်
သွားသည်။

စုပေါက်နှင့် သူ၏လူများက နောက်မှလိုက်ပါလာကြသည်။

ခြေရာ

နှင်းဖွဲများ ကျလာသည်။

လူငယ်ကား အိမ်ထဲ၌ မရှိတော့ချေ။

အစားအသောက်များ ဆက်လက် စားသောက်ခြင်းမရှိ
တော့ဘဲ အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

အဘိုးအိုက စားသောက်ထားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်
များ သိမ်းဆည်းကာ ဆေးကြောသုတ်သင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လူငယ်အား ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ရန် လိုက်လံရှာ
ဖွေလိုက်သည်။

သူသည် အိမ်ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လူငယ်ထိုင်နေ
ကျ ထင်းရှူးပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“လူလေး...မင်းဘာတွေ ရှာနေတာလဲ”

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူသည် အဘိုးအိုကို မော့ကြည့်ကာ...

“ဘဘ...ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

မြေပေါ်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် စားသောက်စရာ အကြွင်းအကျန်တွေပါလား၊ ဒီနေရာကို တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပြီထင်တယ်”

လူငယ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေတုန်း ရောက်လာတာဖြစ်မယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ဆီကိုမလာဘဲ ဒီနေရာက လှည့်ပြန်သွားပုံထောက်ရင်...”

လူငယ်သည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလူမျိုးရောက်လာတာလဲ၊ ဒီနေရာ ရောက်လာပြီး တို့ဆီကို ဝင်မလာတာကြည့်ရင် လူကောင်းမဖြစ်နိုင် တော့ဘူး”

အဘိုးအိုသည် ပြောရင်း အဝေးရှိ မိုင်းညိုနေသော နှင်းတောင်ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိသည်။

အဘိုးအိုကို မော့ကြည့်ကာ...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၄၁

“ဘဘက လူကောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုလူမသိတာလဲ”

အဘိုးအိုက...

“ရှင်းပါတယ်၊ လူကောင်းဆိုရင် တို့ဆီဝင်လာရမှာပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ လူသူခေါင်းပါးတယ် မဟုတ်လား၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တို့အိမ်က လေးကိုတွေ့ရင် ဝမ်းသာအားရ ဝင်လာကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု အချက်ကျကျ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

လူငယ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဘဘပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း သူတို့နှင်းတောင်ကြီးပေါ်ကို သွားကြမလို့ထင်တယ်”

အဘိုးအို၏စကားကြောင့် လူငယ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဟိုးက နှင်းတောင်ပေါ် သွားကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ခြေရာတွေက အဲဒီဘက်ကို ဦးတည်နေတာပဲ”

“ဘဘ”

“ဟင်”

“ဒီလူတွေ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

အဘိုးအို တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်။

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြီးမှ...

“လူလေး”

“ခင်ဗျာ ဘာ”

“လူလေးအိမ်မှာစောင့်နေ၊ ဘာပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဘာ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားမယ်လေ”

လူငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး...

“ဘာ...ကျွန်တော်ကော မလိုက်ရဘူးလား”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“လူလေးလိုက်ဖို့ အချိန်မကျသေးဘူးကွယို”

လူငယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

အဘိုးအိုက...

“ဘာ စကားနားထောင်ပါလူလေး၊ ဘာပြန်လာရင် လူလေးကို လူ့လောကအကြောင်း ပြောပြမယ်၊ လူလေးမသိရသေးတဲ့ ကိစ္စ ရှင်းပြမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘာကိုယ်တိုင် လူလေးကို သိုင်းလောကထဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် လူငယ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ အဘိုးအိုကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရှုင်း...

“ဘာ..ဘာ..တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

လူငယ်သည် ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၄၃

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘာရယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး၊ ဘာမြန်မြန် ပြန်လာခဲ့နော်”

အဘိုးအိုက ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးရှိ မှိုင်းညှို့နေသော နှင်းတောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် မသံမကွဲလေသံဖြင့်...

“ဒဏ္ဍာရီမြို့ကော်ကို သူတို့မရောက်အောင် ဘာဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ဟန့်တားရမှာပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

လူငယ်သည် အဘိုးအို၏စကားကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ငေးမောကြည့်နေမိလေတော့သည်။

မြေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း မတ်စောက်လာသည်။

အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေလေ အအေးဓာတ်က ပိုက်လာလေလေပင်။

ထင်းရှုးပင်များမှာ နေရာအနှံ့ ပေါက်ရောက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်နေသော လေဒဏ်မှ အကာအကွယ်ပေးနေသလို ရှိနေပေသည်။

တောင်အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေလော လမ်းခရီးမှာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလာလေဖြစ်သည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးတတို့လူစုကား ဆိုးရွားလှသော ရာသီဥတုကို ကြုံကြုံခံကာ တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်နေသည်။

လူသူလုံးဝမတွေ့နိုင်သော သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီဟု ထင်မှတ်ကြရလေသည်။

တောင်တက်လမ်းတလျှောက် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ မတွေ့ရချေ။

ဆိုးရွားလှသော ရာသီဥတုကြောင့် အစာပင်ထွက်မရှာတော့ဘဲ လေကွယ်ရာအရပ်၌ ခိုအောင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာရင်း ခြေလက်များ ထုံကျင်လာသည်။

သွေးများခဲကာ အသားများပင် ကြွေကျမတတ်ထင်မှတ်ခံစားလာရ၏။

စုပေါက်တို့လူစုမှာ ဒေသခံလူများဖြစ်ကြ၍ အတော်ကလေး ခံနိုင်ရည်ရှိကြလေသည်။

ခံနိုင်စွမ်းရည် ကုန်ဆုံးသွားကြသူများမှာ ဗေဒနှင့်ဂူးတတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့အတွက် အနားယူရန် အလွန်အမင်းလိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆက်သွားမည်ဆိုပါက ထမင်းတစ်အိုးကျက် အချိန်အတွင်း လဲကျသေဆုံး သွားရတော့မည်ဟု နားလည်ထားကြသည်။

မတတ်သာသည့်နောက်ဆုံး ဂူးတက...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၄၅

“ကျုပ်တို့ နားရင်ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဗေဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်”

သူတို့က နားခိုစရာနေရာကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထင်းရှူးပင်များ စုရုံးပေါက်ရောက်နေသော တောင်ကုန်း

ကလေး၏ခြေရင်း၌ တောင်မြှောက်ဂလိုင်ပေါက်ကလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဂူးတ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီ။

“ကျုပ်တို့ လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ထဲဝင်ပြီး အနားယူကြရအောင်”

ပြောရင်း လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ထဲ ပြေးဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

“ခဏနေဦးဟေ့”

စုပေါက်ထံမှ ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဂူးတ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

စုပေါက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ထဲ အရမ်းဝင်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သားကောင်တွေလည်း လေဒဏ်ကလွတ်အောင် ဝင်အောင်းနေတတ်တယ်”

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြောရင်း ကျောက်တုံးများကောက်ယူကာ ဂူပေါက်ထဲသို့
ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“အားလုံး ဘေးဖယ်နေကြ”

ဟုလည်း သိပေးလိုက်သည်။

အားလုံး ဘေးသို့ကပ်ကာ လိုက်ဂူပေါက်ထဲသို့ အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ မကြာပါချေ။

“ဝေါင်း”

ကျယ်လောင်သော ဟိန်းဟောက်သံနှင့်အတူ ကျားသစ်
တစ်ကောင်ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စုပေါက်၏လက်ထဲ၌ လှံတိုတစ်ချောင်း ရောက်လာသည်။

စုပေါက်သည် မုဆိုးပိပိ လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာဖြင့် ထွက်
လာသော ကျားသစ်အား လှံဖြင့်ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဝေါင်း”

လှံတိုသည် ကျားသစ်ဝမ်းဗိုက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ထိ
သွားလေသည်။

ခုန်ထွက်လာသော ကျားသစ်မှာ လေထဲတစ်ပတ်လည်
သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ ပြိုင်တူခုန်ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်စီ ကိုင်ထားကြသည်။

ဓားကို ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဓားရောင်များ ဝင်းလက်သွား

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

သည်။ မြေပေါ်၌ လှုပ်ရှားနေသော ကျားသစ်သည် ချက်ချင်းငြိမ်
ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ လိုက်ဂူထဲဝင်လိုရပြီဗျ”

စုပေါက်က ပြောရင်း လှံတိုတစ်ချောင်းကိုဆွဲကာ ဂူထဲသို့
လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ စုပေါက်နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်ပြေး
လိုက်သွားကြသည်။

အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလိုက်ရခြင်းကြောင့် သွေးလှည့်ပတ်မှု
ရှိလာသဖြင့် အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

သူတို့လိုက်ဂူထဲ ပြေးဝင်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
လိုက်ဂူမှာ ဝင်ပေါက်ကျဉ်းသော်လည်း အတွင်းဘက်၌

ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိနေသည်။

အတွင်းဘက်၌ ရှေ့ဆက်ရန် လမ်းမရှိပါချေ။

ကျောက်သားနံရံကြီး ကာဆီးပိတ်ဆို့နေ၏။

ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တစ်ခုသာရှိသော လိုက်ဂူတစ်ခုဖြစ်
ပေသည်။

ဂူထဲသို့ရောက်သည့်အခါ အအေးဒဏ်မှ သက်သာရာရသွား
လေသည်။

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့ ကျေနပ်သဘောကျသွားသည်။

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုပေါက်က...

“ဒီမှာ နားဦးမှာလား”

ဗေဒါတို့ ပြိုင်စာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နားမယ်”

စုပေါက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အနားယူမယ်ဆိုရင် မီးဖိုမှဖြစ်မယ်၊ ကျားသစ်ကိုဖျက်ပြီး အသားကြပ်တိုက်လိုက်ရင် ရိက္ခာရတာပေါ့”

ပြောပြီး လိုက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

သူ၏တပည့်များနှင့်အတူ ထင်းများသယ်ကာ ပြေးလာကြ လေသည်။

ထင်းများသည် နှင်းရည်စိုစွတ်နေခြင်းကြောင့် အတော်ပင် ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးယူရလေသည်။

မီးတောက်လာလျှင် အသင့်ဖျက်ပြီးသော ကျားသစ်ကို မီးကင်လိုက်၏။

အချို့ကို ကြပ်တိုက်ကာ ရေရှည်ခံအောင် ပြုလုပ်လိုက်ကြ လေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် အပူရှိန် လည်းထွက်ပေါ်လာသည်။ အနွေးဓာတ်ရရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ ယခုမှသက်တောင့်သက်သာ အနားယူ နိုင်ကြသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၄၉

မီးပုံဘေးမှ မခွာနိုင်တော့ချေ။

စုပေါက်က အသင့်ပါလာသော အရက်ကို ဗေဒါတို့အား ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဗေဒါတို့က မငြင်းဘဲယူကာ တစ်ယောက်တစ်ဝံ့စီ မော့ချ လိုက်ကြသည်။

ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့၏ မီးတောက်အရက်ဖြစ်လေ သည်။

တစ်ယောက်တစ်ဝံ့စီ သောက်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲပူ လောင်သွားကြသည်။

ဝူးတက...

“အား အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗေဒါက ပြုံးလိုက်သည်။

“အခက်အခဲဒုက္ခတွေ့ပေမယ့် ဒီလို အနားယူတော့လည်း ပျော်စရာကောင်းသားဗျ”

ဝူးတက အရက်ပုလင်းကို မော့ချလိုက်ပြီး စုပေါက်ကိုကြည့် လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ စကားပြောဖို့ အချိန်တန်နေပြီထင်တယ်” စုပေါက် ပြောလိုက်သည်။

စုပေါက်၏ ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် စကားကြောင့် ဝူးတနှင့် ဗေဒါတို့ ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးတက နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောမလို့လဲ”

“ခင်ဗျားအဖေကို လိုက်ရှာမယ့်ကိစ္စပါ”

ဝူးတ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုပြန်တွေ့မယ်လို့ အခုထိမျှော်

လင့်ထားပါသေးတယ်ဗျာ”

စုပေါက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လိမ်ပြောဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ခရီးကိုကြည့်ပြီး ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကိုလိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

စုပေါက်က...

“အဲသည်နေရာဟာ လူတိုင်းရောက်ချင်လို့ အိပ်မက်မက်နေကြတဲ့နေရာပဲ၊ သည်တောင်ကြောပေါ်မှာရှိတယ်လို့ဆိုကြတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးကြဘူး၊ ရှာလို့လည်းမတွေ့ကြဘူး ခင်ဗျားတို့ဟာ ပြန်လမ်းမဲ့တောင်ပေါ်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့သွားနေကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကိုလိုက်ရှာနေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်”

စုပေါက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်သည့် အရိပ်အရောင်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ဝူးတကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား အစက ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောတာလဲဗျ”

“ကျုပ်လိမ်မပြောရင် ခင်ဗျားက အခုလိုလိုက်မှာလား”

“ဘယ်လိုက်မလဲ”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်လိမ်ပြောခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

စုပေါက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရှေ့ဆက် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို မတွေ့ဘဲ ကိုးကျွေ့တောင်ပေါ်မှာ အသက်မသေချင်လို့ပေါ့”

ဝူးတ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရှာလို့တွေ့မယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကိုအရောက်သွားနိုင်တဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံရှိတယ်ဗျ”

“ဘာ”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးတ၏စကားကြောင့် စုပေါက် အတော်ကလေး မယုံကြည် နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဝူးတက...

“ကျုပ် တကယ်ပြောတာ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းမယ်ဆို ရင် အကျိုးမယုတ်စေရဘူးလို့ အာမခံတယ်”

စုပေါက် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“နေပါဦး၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် တည်ရှိနေရာ ရေးဆွဲထားတဲ့ မြေပုံ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို တကယ်ရောက်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက် ဆီကရလာတာပေါ့”

စုပေါက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရောက်ဖူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလူ မျိုးရှိမယ်ဆိုတာ ကျုပ်မယုံဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ဘယ်သူမှ မရောက်နိုင်ဘူးလို့ထင်လို့ ပါဗျာ”

ဝူးတ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလက်ခံ တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှိတယ်ဆိုရင် တွေ့အောင်ရှာနိုင်တဲ့လူ ရောက်ဖူးသူလည်း

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၅၃

ရှိရမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားလက်ခံနိုင်ရမှာပေါ့”

ဝူးတက စကားပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ကြောင့် စုပေါက် ပါးစပ်ပိတ်သွားရလေသည်။

ဝူးတက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်အဘိုးက သမားတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့ တော်မှာ ကပ်ရောဂါတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်လေ၊ လူအတော်များများ သေကုန်တယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ တာဝန်ရှိသူတွေက ဆေးဝါးကုသဖို့ သမား တော်လိုက်ရှာရင်း ကျုပ်အဘိုးနဲ့တွေ့ခဲ့ကြတာပဲ”

ဝူးတက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြ လိုက်လေသည်။

သူလိုရာဆွဲကာ အချို့နေရာများ၌ ချဲ့ကားပြောကြားပြီး အချို့နေရာများ၌ အကျဉ်းချုံးကာ ပြောပြလိုက်၏။

စုပေါက်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေလေ သည်။

စကားဆုံးမှ စုပေါက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ကျုပ်ရှာတွေ့မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့မြေပုံ လမ်းမှားပြီဆိုရင် အားလုံးပြန်လမ်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့လာလမ်းအတိုင်း ပြန်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုပေါက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နှင်းဟေ့ အဆက်မပြတ်ကျနေတာနို့ လမ်းကြောင်းတွေ ပျောက်သွားတတ်တယ်၊ တောင်ပြိုကျရင် ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်၊ နှင်းမုန့်တိုင်းနဲ့တိုးပြီဆိုရင် နှင်းတောထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ နှင်းကျားသစ်တို့ ဝက်ဝံဖြူတို့တောင် ပြေးမလွတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆို ရင်လည်း သေမှာပဲ”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ စိတ်ပျက်သွား ကြလေသည်။

နှင်းဖုံးခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ တောင်ပြိုကျတတ်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊ လမ်းပျောက်သွားတတ်သည်ဆိုလျှင် မြေပုံ အညွှန်းကို စိတ်ချရတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ လူများသည် တောင်ပေါ်၌နေထိုင်သလို သူ၏အဘိုးကိုလှာရောက် ခေါ်ယူနိုင်လျှင် သူ၏အဘိုးပြန်လည် ထွက်ခွာသွားရန် လိုက်ပို့ပေးနိုင်လျှင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့သွားရန် ကောင်းမွန်သောလမ်းကြောင်း ရှိမည်မှာမှန်ဖြစ်သည်။

သူ့အား ဧဝေဝေါဖြင့် ကြည့်နေကြသော ဗေဒါနှင့်စုပေါက် တို့ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်အဘိုးက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရောက်ဖူးတယ်၊ ဘယ် လိုရောက်အောင် သွားရမယ်ဆိုတာလည်း လမ်းညွှန်မြေပုံရေးခဲ့ တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတကယ်ရောက်ခဲ့မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ ရောက်အောင်သွားနိုင်မယ့်လမ်း ရှိတယ်လို့လည်းယုံတယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၅၅

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ဗေဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်လက်ခံတယ်”

စုပေါက် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားမှာ မြေပုံရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုပြပါ”

စုပေါက်၏စကားကို ဝူးတ မသိဟန်ဆောင်၍နေလိုက်လေ သည်။

ဗေဒါက ဝူးတကိုကြည့်ကာ...

“ပြလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝူးတ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မြေပုံကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မြေပုံမှာ သုံးပိုင်းကို စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ဆက်စပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စုပေါက်က မြေပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ မြေပုံကို အာရုံစူးစိုက်စွာကြည့် လိုက်သည်။

အတော်လေးကြာ...

“ဟောဒါက တိမ်နီတောင်၊ ဒါက ရေဆိုးအိုင်”

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စသည်ဖြင့် မြေပုံပေါ်၌ ဖော်ပြသော အမှတ်အသားများ
ကိုလက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားများ ကြားသည့်အခါ ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့၏မျက်
လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာသည်။

မြေပုံ၌ပါရှိသောနေရာအညွှန်းများအား ကောင်းစွာသိရှိ
ထားသူတစ်ယောက်ကို သူတို့ရရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စုပေါက်ကို လမ်းညွှန်ခိုင်းရင်း ရှေ့ဆက်သွားလျှင် ဒဏ္ဍာရီ
မြို့တော်အား မလွဲမသွေရှာဖွေ တွေ့ရှိတော့မည်ဟုလည်း ခိုင်မာစွာ
ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

စုပေါက်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထားပြောင်း၍သွားပြီ ဖြစ်
သည်။

ဝူးတကို ကြည့်ကာ...

“ဒီမြေပုံကို ခင်ဗျား ဘယ်ကရတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝူးတက...

“ကျုပ်အဘိုးပေးသွားတာလို့ ပြောပြီးပြီဗျ”

“အင်း ဒါဆို ခင်ဗျားအဘိုးဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို တ
ကယ် ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“သူ တကယ် ရောက်ခဲ့တာဗျ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို တကယ်မရောက်
ဘူးဆိုရင်တောင် သူဟာ တောင်ကြောပေါ်ကို သေသေချာချာ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၅၇

ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

ထိုစဉ် ဗေဒါက ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါထက် မြေပုံပေါ်မှာပါတဲ့ နေရာတွေကို ခင်ဗျားသိထား
တယ် မဟုတ်လား”

စုပေါက်က ဗေဒါဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့ အခုရောက်နေတဲ့ ဟောဒီလိုဏ်ဂူထဲကထွက်ပြီး
အရှေ့ဘက်ဦးတည်ပြီး တောင်ပေါ်ဆက်တက်မယ်ဆိုရင် တစ်မိုင်
လောက်အကွာမှာ တိမ်နီတောင်ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“တိမ်နီတောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောက်တောင်တစ်ခုလုံး အနီရောင်သန်းနေ
တဲ့အတွက် တိမ်နီတောင်လို့ခေါ်ကြတာပဲ”

“အဲဒီက ဆက်သွားရင်ကော”

“တိမ်နီတောင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါ တောင်ပေါ်ရေဆိုး
အိုင်ကို ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဘာ ရေဆိုးအိုင် ဟုတ်လား”

ဝူးတက တအံ့တဩ ကြားဝင်မေးလိုက်သည်။

စုပေါက် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ သဘာဝလျှို့ဝှက်ချက်
ပေါ့၊ နှင်းခဲတွေပုံးလွှမ်းနေတဲ့ တောင်ပေါ်မှာ ရေပူစမ်းတစ်ခုရှိတယ်
လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲ၊ တကယ်ရှိတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျား ရောက်ဖူးလို့လား”

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုပေါက် ရင်ကော့လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရောက်ဖူးလို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျ၊ ဒီတောင်ကြောပေါ်
ကိုအမြင့်ဆုံးတက်နိုင်ခဲ့တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်လောက် ဘယ်သူမှ မတက်နိုင်
ခဲ့ကြဘူးဗျ”

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။

“ဆက်ပြောပါဦးဗျာ”

ဝူးတက စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

စုပေါက်က ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ရေဆိုးအိုင်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ကျောက်တောင်ထွတ်ကြီးနှစ်ခု
မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိနေတယ်၊ တောင်တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ချိုင့်
ဝှမ်းတွေအပြည့်ပဲ၊ ဘေးကကျွေ့ပတ်သွားလို့မရဘူး”

“ကျောက်တောင်ထွတ်နှစ်ခုကြားက ဖြတ်ပြီး ရှေ့ဆက်
တက်ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှေ့မှာ ဘာတွေရှိသလဲ”

စုပေါက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

“ဗျာ”

“ကျုပ်က ရှေ့ဆက်မသွားခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ရှေ့မှာဘာ
ရှိတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ရဘူးပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မသွားတာလဲ”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၅၉

စုပေါက်က...

“ကျောက်တောင်ထွတ် နှစ်ခုကြားမှာ လမ်းကျဉ်းတစ်ခုရှိ
တယ်ဗျ၊ ခါးကုန်းနေတဲ့ အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ဟာ ဘေးတစ်ဘက်
တစ်ချက်ကရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေသလိုပေါ့၊ လမ်းကျဉ်းထဲမှာ အပြာ
ရောင်မြူခိုးတွေ ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေတယ်၊ ဘာကိုမှသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်
ရဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထင် နက်ရှိုင်းတဲ့ချောက်ကမ်းပါးပဲရှိလိမ့်မယ်၊ မြူခိုး
တွေဝေနေတော့ ဘာမှမတွေ့ရဘဲ ရှေ့ဆက်သွားရင် ဒုက္ခတွေ့မှာ
သေချာတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား လှည့်ပြန်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဝူးတက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အဲဒီနေရာကို ရောက်ဖူး
နေတာလဲ”

စုပေါက်က...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ထက်အရင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်
ရှာခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဝူးတ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

စကားဝိုင်းမှာ အတော်ကလေးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ဗေဒါက...

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျားဆက်သွားဖို့ မကြိုးစားဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့တာ မှားတယ်ဗျ။ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ထက်အရင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို တွေ့မှာပဲ”

စုပေါက် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါကြောင့်ပါ”

ဗေဒါက မြေပုံကိုညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

မြေပုံပေါ်၌ ကျောက်တောင်ထွတ် နှစ်ခုကြားသို့ ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် တစ်ဘက်၌ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် ရှိနေသည်ဟု အမှတ်အသားပြထားသည် မဟုတ်ပါလား။

စုပေါက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ မြူနိုးတွေကြားထဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တိုးဝင်မသွားရဲဘူး၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို မရောက်ဘဲ ငရဲပြည်ရောက်သွားမှာကို ကြောက်လို့ပဲဗျ”

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့ ရယ်မောလိုက်သည်။

ယခု သူတို့၏ရင်ထဲမှ သံသယစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ မုချရောက်ရမည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်လာကြပြီဖြစ်လေသည်။

ဝူးတက...

“မြေပုံတစ်ခုလုံး ရှိနေပြီပဲဗျာ၊ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၆၁

ဘူး”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

စုပေါက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ မသွားရဲဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ သွားကြပေတော့”

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ဝူးတ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား မလိုက်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာ အဖိုးတန် စိန်ရွှေ ကျောက်မျက်ရတနာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလားဗျ”

“ကျုပ် ကြားဖူးသားပဲ”

“ခင်ဗျား မလိုချင်ဘူးလား”

“မလိုချင်ဘူး”

“ခင်ဗျား တစ်သက်စားမကုန် သောက်မကုန်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေပိုင်ဆိုင်ရမယ်လေဗျာ”

“ကျုပ် မမက်မောပါဘူး”

စုပေါက် ခေါင်းမာနေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

ဝူးတက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားသတ္တိကောင်းလှပြီ ထင်နေတာ လက်

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သပ်တော့ ခင်ဗျားဟာ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး”

သူ၏စကားသံအဆုံးတွင် စုပေါက် ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။ ဝူးတအား မျက်နှာနီကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားစကား ရုပ်သိမ်းရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝူးတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲဗျ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မစော်ကားနဲ့”

“စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ရတနာကြီးနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်မှ နောက်ပြန်ဆုတ်တော့ သတ္တိနည်းလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝူးတက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စုပေါက်အတွက် ပိုပြီး မခံချိမခံသာဖြစ်သွားရလေသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ သွားရဲတယ်ပေါ့”

ဝူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ရောက်အောင်သွားမှာပဲ”

စုပေါက် အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့သွားရဲမှ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့မသွားရဲရမှာလဲ”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဝူးတ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၆၃

လေသည်။ သူ၏ပရိယာယ် အောင်မြင်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

စုပေါက်သည် သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

ဝူးတက...

“ကျောက်ထပ်တောင်ကြားကိုရောက်ရင် ကျုပ်က ရှေ့က ဝင်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။ စုပေါက်က အံကြိတ်ရင်း...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားစကားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့”

အပြင်ဘက်၌ လေအေးများစိုက်ခတ်မှု အနည်းငယ် လျော့ကျသွားသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ လေသည်။

နှင်းပွင့်များကား ကျဆင်းနေဆဲ။

သူတို့လူစုသည် အထုပ်အဝတ်များ ပြင်ဆင်ကာ ကျောက်ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်...

တောင်အမြင့်ပိုင်းဆီသို့ ဆက်၍တက်သွားကြလေသည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှု မရှိသော်လည်း နှင်းများက ဖွေးဖွေးလှုပ်ကျဆင်းလျှက် ရှိနေပေသည်။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်

နှင်းပွင့်များ ကျဆင်းလာသည်။

အဘိုးအိုသည် နှင်းပွင့်များကို အကာအကွယ်ယူပြီး
ကျောက်ဂူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေတော့သည်။

နှင်းပွင့်များ တဖွဲဖွဲကျဆင်းလာခြင်းကြောင့် ခြေရာများ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ခြေရာခံလိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေရာများနှင့် သွားရာလမ်းကြောင်းကို လွဲမှားခြင်းမရှိ
အောင် စဉ်းစားဆင်ခြင် ရှာဖွေနေရခြင်းကြောင့် အချိန်များစွာ ကုန်
ဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျောက်ဂူလေးသို့ ရောက်သည့်အခါ ကျောက်ဂူဝဋ် ခြေ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၆၅

ရာများ ရှက်ယှက်ခတ်ကာ ထင်ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဘိုးအို ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ကျောက်တုံးတစ်တုံး နောက်ကွယ်မှနေပြီး ကျောက်ဂူအ
တွင်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အတော်ကလေးကြာအောင် အကဲခတ်ကြည့်ပြီးသော်
လည်း လူရိပ်လူရောင်ပင် မတွေ့ရခြင်းကြောင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ကောက်ယူကာ လိုဏ်ဂူထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

အသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်မှအပ အခြားတုန့်ပြန်သံ
မကြားရချေ။

အဘိုးအိုသည် ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှထွက်ကာ လိုဏ်
ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

လိုဏ်ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေ
သည်။

အကြောင်းကား မီးသေစပြုနေပြီဖြစ်သော မီးဖိုတစ်ခုနှင့်
စားကြွင်းစားကျန်များမှအပ လူရိပ်လူရောင်မတွေ့ရတော့ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ငါနောက်ကျသွားပြီ”

နှုတ်မှ ခပ်ညည်းညည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်း လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာကာ အရှေ့
သို့ငေးကြည့်လိုက်သည်။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခု သူကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိပြီ ဖြစ်
လေသည်။

အဘိုးအို စိတ်ပျက်သွား၏။

ထိုလူစုနောက်သို့ ဆက်လိုက်သွားပါက သစ်လုံးအိမ်က
လေးဆီသို့ အချိန်မီ ပြန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

အချိန်တန် ပြန်ရောက်မလာလျှင် လူငယ်သည် သူ့အတွက်
စိတ်ပူနေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ ထိုလူစုနောက်သို့ လိုက်မသွားမိက ထိုလူစုသည်
ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိသွားပေတော့မည်။

အဘိုးအိုသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ တောင်ပေါ်
သို့တက်သော လူစုနောက်သို့လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လိုဏ်ဂူထဲမှထွက်ကာ တောင်အမြင့်ပိုင်းဆီသို့ ခပ်သွက်
သွက်တက်သွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

တိမ်နီတောင်

နှင်းမြူများဖုံးအုပ်နေသည့်ကြားမှ အနီရောင်ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲများကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အနီရောင်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ
များသာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေပေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသော ခြေပွားဂူတသည် အနီရောင်
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရအော်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ တိမ်နီတောင်ကို ရောက်ပြီဗျို့။”

ဗေဒါလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူတို့လာရာလမ်းကြောင်း မှန်ကန်နေပြီဖြစ်လေသည်။

စုပေါက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ တိမ်နီတောင်ပဲ”

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုပြောလိုက်သည်။

တိမ်နီတောင်သို့ရောက်လျှင် မကြာမီ ရေဆိုးအိုင်ကိုတွေ့ရ
တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဗေဒါက...

“ဒီကနေ ရေဆိုးအိုင်ကို ခင်ဗျားသွားတတ်ပြီပေါ့”

စုပေါက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာကို ကျုပ်ရောက်ဖူးတာပဲ၊ တောင်ပေါ်
တက်ပြီး ဟိုဘက်ဆင်းသွားရင် ရေဆိုးအိုင်ကို တွေ့ရမှာပဲ၊ ချို့ငဲ့ဝမ်း
ထဲမှာရှိတာဗျ”

“ကောင်းပြီ သွားကြတာပေါ့”

သူတို့လူစု ရှေ့ဆက်သွားကြလေသည်။

တိမ်နီတောင်မှာ အတော်ကလေး မြင့်မားမတ်စောက်
သော တောင်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်တက်ပြီး တစ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်း
လိုက်ကြသည်။

တစ်ဘက်တောင်ခြေသို့ ဆင်းပြီး ရှေ့အနည်းငယ် သွားမိ
သောအခါ...

“ဟောဟိုမှာ ရေဆိုးအိုင်”

စုပေါက်ထံမှ ကျယ်လောင်သော စကားသံထွက်ပေါ်လာ
သည်။

အားလုံး သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၆၉

အရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တည်ရှိနေရာ သောက်ရေ
အတွက် သူတို့ ပူစရာမလိုတော့ပါချေ။

သူတို့အားလုံး ခုနီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရာ မောပန်းနွမ်းနယ်နေပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေကျနေသည်။

ရေဆိုးအိုင်သည် အတော်ကလေးကြီးမား၏။ ရေများပွက်
ပွက်ဆူကာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည်။

အေးမြသော နှင်းတောင်ပေါ်တွင် ရေပူအိုင်တစ်ခုရှိနေ
သည်မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ရေဆိုးအိုင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် အေးစိမ့်မှုများပျောက်ကာ
နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

သူတို့အားလုံး ရေဆိုးအိုင်အနီး၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ
လိုက်သည်။

စုပေါက်က...

“ကျုပ်တို့ ဒီမှာတစ်ညနားရင် ကောင်းမယ်”

စုပေါက်၏စကားကြောင့် ဗေဒါနှင့်ဦးတတို့ ခေါင်းထောင်
လိုက်သည်။

ဗေဒါက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စုပေါက်က အနောက်မိုးကောင်ကင်ကို ညွှန်ပြလိုက်လေ
သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်လိပ်များ နှင်းမြူများဖြင့်

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အံ့ဆိုင်းနေသည်။

အနောက်ဘက်အရပ်၌ ညိုမှောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဗေဒါက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

စုပေါက် ညွှန်ပြသည်ကို နားမလည်ပါ။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

စုပေါက်က...

“မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မယ့်သဘောပဲ၊ အလင်းရောင် ပျောက်သွားရင် ကျုပ်တို့ ခရီး ဘယ်လိုဆက်ကြမလဲ”

ဗေဒါက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ချိုင့်ဝှမ်းအလွင်ပြင်တစ်ခု၌ ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကာအကွယ်မဲ့နေရာ၌ စခန်းချရမည်မှာ အန္တရာယ်များ လှသည်ဟု ယူဆထား၏။

ဂူးတက...

“ဒီနေရာဟာ လွင်တီးခေါင်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒီမှာ ညအိပ်နား လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

စုပေါက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာဟာ လွင်တီးခေါင်ဆိုပေမယ့် ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ သားကောင်တွေ ဒီနေရာကို မလာကြဘူး၊ ဘေးတစ် ဘက်တစ်ချက်မှာ မြင့်မားတဲ့ကောင်တွေရှိတော့ နင်းမုန်တိုင်း အန္တရာယ်

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ရာယ်နဲ့ လေပြင်းတိုက်မှာ မပူရဘူး၊ ဒီနေရာထက်ကောင်းတဲ့နေရာ မရှိတော့ဘူးဗျ”

ဂူးတနှင့်ဗေဒါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြပြန်သည်။

စုပေါက်က ဤနေရာသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စုပေါက်၏စကားကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီမှာပဲ တစ်ညနားကြတာပေါ့၊ ဒါထက် ဟိုနေရာကိုရောက်ဖို့ အတော်ဝေးသေးသလား”

စုပေါက်က ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်”

“ခပ်နီးနီးပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာနဲ့ သုံးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးလိမ့်မယ်ဗျ”

ဗေဒါနှင့်ဂူးတတို့ စိတ်လှုပ်ရှား လာကြလေတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများ အိပ်မက်မက်နေကြသော ဒဏ္ဍာရီ မြို့တော်မှာ သူတို့နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်လာပြီဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သူတို့သည် ရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေ

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။

သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များသည် လူသားတို့အပေါ် အနိုင် ယူတတ်သလို အရှုံးပေးခြင်းလည်း ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ယခု...

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ဦးတည်ထွက်လာသော ဗေဒါတို့လူစု မှာ သဘာဝအတားအဆီးများကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်လာနိုင် ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားသော ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သည် သူတို့နှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာ၌ရှိနေချေပြီ။

လေအေးများ တောင်ကြားအတွင်း တိုက်ခတ်လာခြင်းမရှိ သည်မှာ ထူးခြားလှသည်။

အအေးဓာတ်ကို ရေဆိုးအိုင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အပူငွေ့ က တွန်းလှန်ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူပြီးနောက် ဗေဒါတို့လူစု ခွန် အားများပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ခံစားကြရလေသည်။

နံနက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သည့်အခါ ရာသီဥတုမှာ အခြားနေ့ များထက် ပိုကြည်လင်သာယာလှ၏။

စုပေါက်သည် အရင်ဆုံး အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

ဤတွင် သူတို့လူစုထဲ၌ လူတစ်ယောက်ပိုနေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်နေသည်တကား။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၇၃

စုပေါက် ထခုန်လိုက်သည်။

လူစိမ်းအဘိုးအိုကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ကာ...

“ခင်..ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက် လာတာလဲ”

အထိတ်တလန့် မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏ကျယ်လောင်သော အသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေကြ သော ဗေဒါနှင့်ပူးတတို့ လန့်နိုးလာကြသည်။

သူတို့ မြေပေါ်မှခုန်ထလာပြီး လူစိမ်းအဘိုးအိုကို ပိုင်းရံ ထားလိုက်ကြ၏။

အဘိုးအိုက သူတို့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပူးတက အဘိုးအိုကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထပ်မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းတို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ”

အဘိုးအို၏စကားသံမှာ လိုဏ်သံပေါက်နေခြင်းကြောင့် အ တွင်းအား မခေသူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ပူးတနှင့်ဗေဒါတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက်ဖြစ်သော ဤ တောင်တန်းပေါ်၌ အတွင်းအားကောင်းပုံရသော အဘိုးအိုတစ် ယောက်အား တွေ့ရသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းနေသည်။

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအိုက...

“ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီတောင်ပေါ်ကို ဘာ လာလုပ်ကြတာလဲ”

ဗေဒါက ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ထက်အလျင် ဂူးတက ဦးအောင်လှပြောလိုက် သည်။

“ကျုပ်တို့က မုဆိုးတွေပါ၊ ဒီတောင်ပေါ်ကို အမဲလိုက်ဖို့လာ ကြတာ၊ ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ ပြောပြပါလား”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

ခြေပွားဝှားတတို့ လူစုကို ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့က မုဆိုးတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ အမဲလိုက်ဖို့လာတယ်ဆိုတာ ငါမယုံဘူး”

ခြေပွားဝှားတက...

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဦးချိုသုံးချောင်းပါတဲ့ တောင်ဆိတ်ရှိ တယ်လို့ ကျုပ်တို့ သတင်းကြားရတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် လိုက်ရှာကြ မလို့ပါ”

“ဘာ ဦးချိုသုံးချောင်းပါတဲ့ တောင်ဆိတ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ခြေပွားဝှားတ လိမ်ပြောနေကြောင်း ဗေဒါနှင့်စုပေါက်တို့ နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၇၅

အဘိုးအိုက...

“မင်းပြောတဲ့ တောင်ဆိတ်ကို ငါလုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးကွ၊ လောကပေါ်မှာ ဦးချိုသုံးချောင်းပါတဲ့ တောင်ဆိတ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းပြောမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်၊ ဟား ဟား ရယ်စရာကောင်းလိုက် တာကွာ”

“ခင်ဗျား”

ခြေပွားဝှားတက ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း”

ဗေဒါက ဟန်တားလိုက်သည်။

အမှန်တော့ သူတို့သည် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း မုဆိုးများ အသွင် ဟန်ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လုပ်ကြံခြင်း

လေ ဝေယမ်း တိုက်ခတ်နေသည်။
 နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။
 မြင့်မားလှသော ကိုးကျွေ့တောင်တန်းအောက်ခြေတဝိုက်
 ၌ လူတစ်စု လှုပ်ရှားနေသည်။
 ထိုလူစုမှာ ခြေပွားပူတာနှင့်ဗေဒါတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။
 အဘိုးအိုက...
 “ကဲ..ကဲ..မင်းတို့တောင်ခါးပန်းဘက်ကို သွားကြပါ။ သား
 ကောင်တွေ အင်မတန်ပေါများတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”
 ဗေဒါကလည်း...
 “ကျုပ်တို့ပြောတဲ့စကား ခင်ဗျားမယုံဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့
 စကားကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် ယုံကြည်ရမှာလဲဗျ”
 အဘိုးအိုက...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၇၇

“မင်းတို့ယုံအောင် ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ပြပုံမယ်”
 ဗေဒါက...
 “ကောင်းပြီလေ”
 ဟုပြောကာ အဘိုးအိုနောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ရှေ့မှသွား၍ ဗေဒါတို့က နောက်မှလိုက်သွား
လေသည်။

ဂူးတက...
 “ဗေဒါ”
 “ပြောပါ”
 “ဒီအဘိုးကြီးက တော်တော် မထူးဆန်းဘူးလား”
 “ဟုတ်တယ်၊ သူက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ကျုပ် စဉ်း
 စားလို့မရဘူး”
 “သူဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား
 မထင်ဘူးလား”
 “ဘာ သူက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်က ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျုပ်တို့ကို လမ်းလွဲဖို့ကြိုးစားနေ
 တယ်ဗျ”
 “သူ့ကို ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့”

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟာ”

စုပေါက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ကျုပ်တို့ကို လမ်းလွဲအောင်လုပ်နေတာ ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

စုပေါက် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဗေဒက...

“ခဏလောက် နေပါဦးဗျ”

ဟန့်တားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်အထိ သွားရမှာလဲ”

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး”

ထိုစဉ် ခြေပွားဝှေးတက...

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သောကြောင့် အဘိုးအို ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခြေပွားဝှေးတက ဗေဒါကို အချက်ပြလိုက်သည်။

ခြေပွားဝှေးတ၏ လက်ထဲတွင် ဓားပါးလေးပါလာသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၇၉

ဗေဒါကလည်း ဓားတစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်၏။

အဘိုးအိုက တောင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်...

လေတိုးသံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ရင်
ထိတ်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်သောအခါ ခြေပွားဝှေးတနှင့် ဗေဒါတို့ ညှပ်ပူး
ညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်”

စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ချေ။

ခြေပွားဝှေးတ၏ဓားသည် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို စိုက်ဝင်သွားပြီး
ဗေဒါ၏ဓားခုတ်ချက်က နောက်ကျောကို ထိမှန်သွား၏။

“အား”

အဘိုးအို စူးရှစွာ အော်လိုက်၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ
တော့သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခြေပွားဝှေးတနှင့်ဗေဒါတို့မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေ
သည်။

အဘိုးအိုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သူတို့

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နားလည်ထားကြ၏။

သို့သော်...

သူတို့က လက်ဦးအောင် လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားဝူးတို့မှာ အဘိုးအို၏လက်ပြန်ရိုက်ထုတ်မှုကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်။

သူတို့ ချက်ချင်း မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်လလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအို၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေ၏။

“မင်း...မင်းတို့ လူယုတ်မာတွေ”

ခြေပွားဝူးတက...

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်တို့ကို အကောက်ကြံမလို့ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်...ကျုပ်က...”

ခြေပွားဝူးတက..

“စကားရှည်တယ်၊ သေပေတော့”

ဟုပြောကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အတွဲညီလှပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကြသည်နှင့် အဘိုးအိုက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“အား”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၈၁

ခြေပွားဝူးတတို့ အနောက်ဘက်သို့ ပြန်လည်လွင့်စဉ်လာလေသည်။

စုပေါက် မနေနိုင်တော့ချေ။

အဘိုးအိုမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဟေ့..မြားနဲ့ပစ်ကြစမ်း”

သူ၏တပည့်များကို အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏တပည့်များကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားကြတော့ဘဲ လေးမြားထုတ်ယူကာ ပစ်ခတ်လိုက်၏။

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

မြားတံများ တဖွဲဖွဲ ပစ်လွင့်သွား၏။

အဘိုးအိုမှာ အဆက်မပြတ် ပစ်လွင့်လာခြင်းကြောင့် အချို့ကို လက်ပြန်ရိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း မြားတံတစ်ချောင်းမှာ သူ၏ လက်ပြင်ကို စိုက်ဝင်သွား၏။

“ဒုတ်”

“အင့်”

အဘိုးအိုမှာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အသေအလဲ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

အဘိုးအိုက ခုခံကာ မြေပေါ်လိုက်၍ ရှောင်ထွက်သွား၏။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။

ထို့နောက် အဝေးသို့ ပြေးသွား၏။

“မပြေးနဲ့”

ဟုပြော၍လိုက်လျှင် ခြေပွားဝှေးတကလည်း...

“ရပ်လိုက်”

ဗေဒက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ပြေးနိုင်မှာလဲ”

ပြောပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

ဗေဒက ရယ်မောခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။

ထွက်ပြေးသွားသော အဘိုးအိုနောက်ကျောကို ငေးကြည့်

ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဗေဒက...

“ဒီလူက ကျုပ်တို့ကို ကောင်းကျိုးပေးမယ်များ ထင်နေသ

လား”

စုပေါက်က ခြေပွားဝှေးတနှင့်ဗေဒတို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဗေဒတို့မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများ ဖြစ်ကြောင်း နား

လည်သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၈၃

ထွက်ပြေးသွားသော အဘိုးအိုသည် တောင်ကမူလေးတစ်

ခုနောက်ကွယ်၌ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ခြေပွားဝှေးတက...

“အချိန်မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆက်သွားကြမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့မှထွက်သွားလေသည်။

ဗေဒက ဘာမှမပြောဘဲ နောက်မှလိုက်သွား၏။

စုပေါက်က သူ့တပည့်များကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏တပည့်များ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေကြသည်ကို

တွေ့ရသည်။

စုပေါက်က...

“သွားကြစို့”

ပြောပြီး ခြေပွားဝှေးတတို့နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

သူ၏တပည့်များလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ နောက်မှ

လိုက်သွားကြလေသည်။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိပ်မက်မြို့တော်

တိမ်နီတောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေဆိုးအိုင်ကိုလည်း
ကောင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် အေးစိမ့်သော
ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြူခိုးများဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြူခိုးများအကြားမှ မြင့်မားသော ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခု
မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိနေသည်။

ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြား၌ မြူခိုးများပိတ်ဖုံးနေခြင်းဖြစ်၍
တောင်ကြားအတွင်းသို့ လုံးဝမြင်တွေ့နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

“ကျုပ်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့တုန်းက မြူခိုးတွေ ဒီလောက်မ
များဘူးဗျ”

စုပေါက်က မြူခိုးများကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၈၅

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့တက်ကာ
အဝေးသို့မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

အဝေး၌ ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခု ရှိနေသည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးကို မြင်ရလျှင် သူတို့ရင်ထဲ၌ ပီတိဖြစ်
လာကြသည်။

“ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဝူးတက အဆက်အစပ်မရှိ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကြောင့် ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲဗျ”

ဝူးတက...

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့မဝေးတော့ဘူးလေဗျာ၊
ကျုပ်တို့လက်ထဲက ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဗေဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရောက်အောင် သွားကြမယ်”

ဗေဒါက စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
ကာ ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေသည်။

ဝူးတနှင့် စုပေါက်တို့လူစု နောက်မှ လိုက်သွားကြလေ
သည်။

သူတို့သည် မြူခိုးများအကြားသို့ တိုးဝင်သွားကြခြင်း ဖြစ်
ပေသည်။

တရွေ့ရွေ့သွားကြရင်း ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုအနီးသို့

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြသည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုမှာ အမှန်ပင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ အောက်ဘက်သို့ ဝှံ့ကြည့်နေသည်နှင့် တူလှပေသည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ ပို၍ထူးကဲစွာ အေးမြနေကြောင်း သတိပြုရန်လိုက်ကြသည်။

တောင်ကြားလမ်းထဲ၌ နှင်းမြူများ ပိတ်ဆို့နေပြီး တစ်ဘက်သို့ လုံးဝမမြင်ရတော့ချေ။

ဂူးတ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ဗေဒါနှင့်စုပေါက်တို့လူစုလည်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဂူးတက...

“တို့ ဝင်သွားမှဖြစ်မယ်”

ပြောသာပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏အသံ အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ဗေဒါနှင့်စုပေါက်တို့ ဘာမှမပြောကြချေ။

ဂူးတက...

“ဒီတောင်ကြားကို မဖြတ်ဘဲနဲ့ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် တောင်ကြားထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဝင်လိုက်လေသည်။

ဗေဒါ မနေနိုင်တော့ပါ။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၈၇

စုပေါက်ဘက်... လျှံ့ပြုံးပြရင်း...

“သွားကြမယ်၊ တစ်ခါတလေ အသက်နဲ့ရင်းပြီး အလောင်းအစားလုပ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ ဘယ်အရသာနဲ့မှမလဲနိုင်တဲ့ ခံစားချက်ပဲဗျ”

ဗေဒါသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဂူးတနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

စုပေါက်မှာလည်း ယခုမှ နောက်ပြန်လှည့်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့တပည့်များနှင့်အတူ နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့သည် ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုအကြား တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သွားကြသည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုအကြား တောင်ကြားလမ်းက လေးအတွင်း မြူခိုးများ သိပ်သည်းလျက်ရှိသည်။

သူတို့က တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်သွားကြပြီး အတော်ကလေး ကြာလျှင် ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုအား ဖြတ်ကျော်ကာ တောင်ကြားလမ်းကလေးတစ်ဘက်စီသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

တစ်ဘက်သို့ မြေချပ်သည်နှင့်...

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟယ်”

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အံ့ဩလွန်းသော အာမေဍိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ တစ်ဘက်၌ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ တည်ရှိသည်ကို သွားခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ သူတို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၈၉

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်...။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သည် အလွန်မြင့်မားသီခေါင်သော တောင်တန်းကြီးပေါ်၌ တည်ရှိသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် အောက်ခြေတဝိုက်၌ မြူခိုးများဆိုင်းနေရာ လေထဲ တွဲလွဲတည်ရှိနေသော မိုးယုံနန်းစွော်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်မှတ်မှားမည်ဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ဘက်၌ မြူခိုးများရှိမနေခြင်းပင်။

မြူခိုးများသည် ခြေထောက်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်ထင်ရအောင် အောက်ဘက်၌သာ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သည် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ ထိုးထွက်နေသည့် ကျောက်တန်းကြီးပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဂူးတတို့ တွေးတောဆင်ခြင်မိလိုက်ကြလေသည်။

ဂူးတက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ တကယ် ရောက်လာကြပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗေဒါလည်း စကားမပြောနိုင်ချေ။

စုပေါက်နှင့် သူ၏တပည့်များလည်း ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်အဖြစ်သာ မြင်မက်နိုင်ခဲ့

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြသော ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ အမှန်တကယ် ရောက်လာခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

စုပေါက်က...

“ကျုပ်သာ ကျောက်ထပ်ဘောင်ကြားကို ဖြတ်ဖို့ သတ္တိရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဝါးနှစ်လောက်ကတည်းက တွေ့ရမှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဇူးတက...

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေကြတော့မှာလား”

ပြောပြီး ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားလေသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကား တကယ့်မြို့တော်ကြီးတစ်ခုပမာ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်ပြားခင်းထားသော လမ်းများသည် မြို့တော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အဆောက်အအုံများကို ဆက်စပ်ပေးထား၏။

ဇူးတတို့လူစု ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်သွားကြသည်။

သူတို့လက်ထဲ၌ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

မမျှော်လင့်သောအန္တရာယ် ကြုံတွေ့လျှင် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ပြားခင်းထားသော လမ်းမပေါ်၌ မြို့တော်ကြီးဆီ သို့ဦးတည်လျှောက်သွား၏။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၁

အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သည့်တိုင် လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရချေ။

ရချေ။

ဇူးတက...

“တို့လူစုဦး ရှာကြမယ်၊ ထူးခြားတာတွေ့ရင် ချက်ချင်းအသံပေးကြ၊ ကြားတဲ့ဆီကို အားလုံးအရောက်သွားကြမယ်”

ပြောပြီး အဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ဗေဒါက...

“ကျုပ် ဝဲဘက်ကို သွားမယ်”

စကားဆုံးလျှင် အဆောင်ဝဲဘက်ရှိ အဆောက်အအုံများဆီ သို့ဦးတည်လျှောက်သွား၏။

စုပေါက် တွေပေသွားသည်။

သူသည် တစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ကို ဝန်လေးမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏တပည့်များဘက် လှည့်ကာ...

“ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ကြ”

အော်ပြောပြီး အဆောင်ညာဘက်သို့ ပြေးသွားလေသည်။

သူ၏တပည့်များလည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးတသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်းဟူသည် သူ့အတွက် အဆန်းမဟုတ် တော့ချေ။

သို့သော်ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ ရောက်သောအခါ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်အောင် အံ့သြသွားရသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကား အံ့မခန်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူးတသည် အဆောင်ထဲသို့ဝင်ကာ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်း ထွက်လိုက်လံ ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

အဆောင်အတွင်း ရှိသမျှ ပစ္စည်းများကား ရွှေသားအစစ် ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

စားပွဲကုလားထိုင်များကိုပင် ရွှေဖြင့်ကွပ်ထားလေသည်။

ဝူးတ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက် တောက်ပြောင်လာလေသည်။

“ငါ့ချမ်းသာပြီ၊ တစ်သက်စားလို့ မကုန်အောင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝပြီ”

ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အရူးတစ်ယောက်ပမာ တကွတ်ကွတ် ရေရွတ်နေလေတော့သည်။

အဆောင်အတွင်း လျှောက်သွားရင်း ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၃

ဆောင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ခန်းမဆောင်ထဲ ခြေချမိသည်နှင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး မ လှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်ပမာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းကား ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ကျောက်သံပတ္တ မြား၊ ပုလဲများ တောင်ပုံရာပုံ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ကြောင့်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝူးတ ဂူးစူးရှရှ အော်လိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများကြားလိုက်ရပြီး ဗေဒါနှင့်စု ပေါက်တို့လူစု ရောက်လာကြလေတော့သည်။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။
 အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်အမျှ လူငယ်ကလေးသည်
 တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်လာသည်။
 သုံးလေးရက်မျှ ကြာသောအခါ...
 “ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာပါလိမ့်”
 လူငယ်က တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။
 သစ်လုံးအိမ်ကလေး... ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အဘိုးအို
 ပြန်လာမည့်လမ်းကို အဘိုးအို ချိန်တိုင်း မျှော်ကြည့်နေမိသည်။
 အဘိုးအို... သည် သူ၏ပြောစကားအတိုင်း လိုက်နာမှ သ
 ဘောကျ... ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်။
 ထို့ကြောင့်...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၅

အိမ်ထဲမှမထွက်ဘဲ အဘိုးအိုပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်
 မျှော်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။
 မည်သို့ဆိုစေ သုံးလေးရက်မျှ ပြန်မလာသည့်အခါ စိုးရိမ်ပူ
 ပန်လာမိသည်။
 “မဖြစ်ဘူး၊ ဘာကို လိုက်ရှာရမယ်”
 တွေးရင်း ချက်ချင်း ပြတင်းပေါက်မှခွာကာ သစ်လုံးအိမ်က
 လေး၏ ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်လိုက်လေသည်။
 ထို့နောက် ထင်းခွံသည့် ရဲတင်းတစ်လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်အ
 ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။
 အပြင်ဘက်သို့ ခြေချမိသည်နှင့်...
 “ဟင်”

ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူရိပ်တစ်ရိပ် တွေ့လိုက်ခြင်း
 ကြောင့် လူငယ်၏ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်တန့်သွားလေသည်။
 လူငယ် လှမ်းကြည့်နေစဉ် အဝေးမှလာနေသူသည် ခန္ဓာ
 ကိုယ် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် မြေကွက်လပ်အစပ်သို့ အရောက်တွင် ဝုန်းခန့်
 လဲကျသွားလေသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”
 လူငယ်သည် တွေးရင်း ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွား၏။
 မကြာပါချေ။
 လဲကျနေသူအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။
 လဲကျနေသူကား တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသော

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအိုပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဟင်...ဘဘ”

အဘိုးအိုသည်ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများကြောင့် သတိ
လစ်မေ့မြောနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဘဘ”

လူငယ် အသံကုန် ကြိုးအော်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုကို ပခုံးပေါ်ကောက်ထမ်းကာ အိမ်ကလေးဆီသို့
ပြေးသွားလေသည်။

အိမ်ကလေးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အဘိုးအိုအား သုတ်
သင်သန့်စင်ကာ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကုသပေးရန် ကြိုးစားလေ
သည်။

အဘိုးအိုသည် အမြဲတမ်း ဆေးအိတ်တစ်အိတ် ဆောင်ထား
လေ့ရှိပေသည်။

လူငယ်သည် ဆေးအိတ်ကို ရှာဖွေယူပြီး အဘိုးအိုအား
ဆေးဝါးကုသပေးလိုက်လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၇

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

အခန်းမျက်နှာကြက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်မှာ လှုပ်
ယမ်းနေလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ကုတင်ပေါ်၌ ပံက်လက်လဲလျောင်းနေပေ
သည်။ လူငယ်က အဘိုးအိုဘေး၌ထိုင်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်
လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။

အပြင်ဘက်၌ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၏။

လူငယ်သည် အဘိုးအိုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သလို တစ်ဘက်
ကလည်း အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်သူများအပေါ် ဒေါသထွက်နေမိ
လေသည်။

မည်သူက အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်လိုက်ပါသနည်း။

ဤနေရာသို့ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာခဲ့သူများပင် ဖြစ်ရ
မည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အင်း...အင်း”

အဘိုးအို၏ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

“ဘဘ...သတိရလာပြီလား”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ညည်းညူရင်း တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးဖွင့်
ကြည့်လာလေသည်။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူငယ်ကိုတွေ့လျှင် သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်
ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာပြီး...

“လူ...လူလေး”

“ပြောပါ ဘာ၊ ကျွန်တော် ရှိပါတယ်”

လူငယ်၏အသံက တုန်ယင်အက်ကွဲနေ၏။

“လူလေး...ဘာရဲ့ အိပ်ရာအောက်မှာ မှတ်တမ်းစာအုပ်ရှိ
တယ်၊ လူ...လူလေး ယူဖတ်ကြည့်ပါ”

လူငယ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဘာ...ဒါတွေ ဘယ်အချိန်ဖတ်ဖတ် ရပါတယ်၊ ဘာနေ
ကောင်းအောင် ကျွန်တော်ပြုစု...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ အဘိုးအိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“လူလေး...ဘာ မလိုဘဲမပြောဘူး၊ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ လူ
လေးရဲ့ဘဝ အကြောင်းစုံသိရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

“လူလေး...ဘာစကားကို မမေ့...အဟွတ်...ဟွတ်”

အဘိုးအိုသည် ပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာ
သည်။ အဘိုးအို၏ဒဏ္ဍာရီကား ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း
သိထားသော်လည်း လူငယ်ကား လက်မခံနိုင်ချေ။ အဘိုးအိုက...

“လူလေး”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၉၉

“ပြောပါ ဘာ”

“တောင်ခြေရွာက မုဆိုးခေါင်းဆောင်ကိုရှာပါ၊ သူနဲ့အတူ
ပါလာတဲ့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူတွေကို တားဆီးပါ။
ဘာပြောတာ မမေ့နဲ့၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အတွက် ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်...”

စကားတစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆက်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး ဦးခေါင်း
မှာဘေးသို့ စောင်းကျသွားလေသည်။

“ဘာ”

လူငယ်က အသံတုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သို့သော် အဘိုးအိုကား ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်၏ ဝိုရိုက်သံသည်သာ နင်းမှုန်များလွှမ်းမိုးနေသည့်
တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ် ပဲ့လွင့်သွားလေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သည် အမှန်ပင် တည်ရှိနေ
လေသည်။

ဂူးတ၊ ဗေဒနှင့်စုပေါက်တို့ ကြက်သေသေကာ ငေးနေ
ကြည့်နေကြသည်။

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတော်ကလေးကြာမှ ဂူးတက...

“ဒါ...ဒါတွေ တကယ်ရှိတာပဲ”

ဝမ်းသာမှုကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သိသာလှပေသည်။

ဗေဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ တစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သက်စားမကုန်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီဗျ”

စုပေါက်နှင့် သူ၏တပည့်များမှာလည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဂူးတက ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး...

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ သယ်ယူသွားကြမယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း သူတို့လူစုအင်အားဖြင့် အကုန်လုံး သယ်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိထားကြ၏။

အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်မည်ဆိုလျှင်ပင် လပေါင်းများစွာကြာအောင် သယ်ယူရပေမည်။

စုပေါက်က...

“ကျုပ်တို့ ဝန်တင်လားတွေ ယူလာခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ဂူးတ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လားတွေရှာပြီးသယ်ရင် များများစားစား သယ်နိုင်မှာလဲ”

လောကနတ်ဆိုး(၃-သိမ်း)❖ ၁၀၁

“ဒါဖြင့် ရွာကိုပြန်ပြီး လားတွေ ယူကြရအောင်လား”

စုပေါက်က အကြံပေးလိုက်သည်။

ဂူးတက ဗေဒါကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရွာသို့ပြန်ကာ လားများယူမည်ဆိုလျှင် ရွာသူရွာသားများ သိသွားကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

စုပေါက်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း ရွာသူရွာသားများကို ပြောပြလိုက်လျှင် တစ်ရွာလုံး တောင်ပေါ်သို့တက်လာကြမည်မှာ သေချာလှသည်။

ဗေဒါနှင့်ဂူးတတို့ နှစ်ယောက်၏ရင်ထဲ ကောက်ကျစ်စဉ်း လဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။

ဂူးတက...

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဗေဒါက ပန်းတွန့်ကာ...

“ဝန်တင်လားတွေ သွားယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဂူးတက...

“သူတို့...”

စုပေါက်ကို မသိမသာညွှန်ပြရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဗေဒါက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက နေရာတကာ စိတ်ပူနေတာကိုးဗျ၊ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ”

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားများကို နားစွင့်နေသော
စုပေါက်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကြားဝင်မေးလာ၏။

ဗေဒါက...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေက ဝန်တင်လား
တွေ ရနိုင်မရနိုင် စိတ်ပူနေတာပါ”

သူ၏မသားစကားကို စုပေါက် ယုံကြည်သွားပြီး...

“ဝန်တင်လားတွေအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တာဝန်ယူ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်ဗျ”

ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာများလဲ”

စုပေါက်က...

“ဒီရတနာတွေကို ခင်ဗျားတို့ချည်း အကုန်ယူလို့မဖြစ်ဘူး၊
ကျုပ်တို့ကိုလည်း ဝေစုပေးရမယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ဝူးတ ဒေါပွသွားသည်။

သူသည် စုပေါက်တို့အား ခွဲပေးလဲစိတ် မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဓားဆွဲထုတ်ရန် လက်ပြင်လိုက်၏။

ဗေဒါက ဝူးတ၏အပြုအမူကို စုပေါက်တို့ မမြင်ရအောင်
ကိုယ်လုံးဖြင့်ကွယ်ထားလိုက်သည်

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၀၃

စုပေါက်ကို ပြုံးပြပြီး...

“ခင်ဗျားတို့လည်း ဝေစုလိုချင်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့
တိုင်ပင်ပါရစေဦး ဟုတ်လား”

စုပေါက်က အင်တင်တင်ဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ဗေဒါက ဓားဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ဝူးတ၏လက်
ကိုဆွဲကာ တစ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ဝူးတ မလိုက်ချင်လိုက်ချင် လိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုတိုင်ပင်သည့်စကားများ စုပေါက်
တို့ မကြားနိုင်သည့်နေရာအထိ လျှောက်သွားသည်။

ဝူးတ မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဗေဒါက ရယ်မောကာ...

“ခင်ဗျားက နေရာတကာ စိတ်တိုနေလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီလို
အချိန်မျိုးမှာ စိတ်တိုနေလို့ အုပ်ပေါ့ဗျာ”

ဝူးတက...

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဝေစုခွဲပေးမလို့လားဗျ”

“ကျုပ် ခွဲပေးမယ်လို့ ပြောလို့လားဗျ”

“ဒါကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

“သူတို့အတွက် ကျုပ်တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ရှင်းပစ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဗေဒါက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ခင်ဗျားက လူငါးယောက်စာ ပစ္စည်း သယ်နိုင်လို့လား”

ဝူးတ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဗေဒါက...

“သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် တောင်အောက်ပြန်သွားတဲ့အါ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သယ်နိုင်တဲ့ ရတနာပဲရမယ်”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက သူတို့ကို သယ်နိုင်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဝူးတ၏မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သန်းလာလေသည်။

ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ...

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ သူတို့ကို မက်လုံးပေးပြီး ပစ္စည်း သယ်ခိုင်းမယ်၊ တောင်အောက်ရောက်မှ သုတ်သင်ပစ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ လူခုနစ်ယောက်စာ ပစ္စည်းတွေကို တောင်အောက်ကို သယ်ပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ကောင်းလိုက်လေဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကြည့်ပြီး စီစဉ်မယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

“စိတ်ချ၊ ကျုပ် ဘာမှဝင်မရှုပ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် စုပေါက်တို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားကြသည်။

စုပေါက်နှင့် သူ၏တပည့်များမှာ မျက်နှာခက်ထန်တင်းမာနေကြသည်။

သတိပြုကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့လည်း အချင်းချင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ထားကြပြီးဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

မက်မောလောက်ဖွယ်ဝေစု မရလျှင် အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်လာကြမည်မှာ သေချာနေ၏။

ဗေဒါနှင့်ဝူးတတို့ ပြန်လျှောက်လာကြလျှင် စုပေါက်က မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

ဗေဒါက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်ဝက်စီခွဲယူကြမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ဝက်ယူ၊ ကျုပ်တို့ ဘစ်ဝက်ယူမယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် စုပေါက်နှင့် သူ၏လူများ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလောက်ရမယ်တောင် မျှော်လင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဗေဒါက...

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်တို့လို အပင် ပန်းခံကြရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဝန်တင်ထားတွေရအောင် ဒီကရတနာတွေအားလုံး သယ်ယူနိုင်အောင် ကူညီရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ဝက်ပိုင်သင့်တာပေါ့ဗျာ”

စုပေါက်မှာ ဗေဒါနှင့်ဦးတတို့၏အကြံကို မသိဘဲ လေးစားကြည့်ညှိသောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ဒီတောင်ပေါ်ကပစ္စည်းတွေအားလုံး တောင်အောက်ကို ရောက်စေရမယ်လို့ ကျုပ်ကတိပြုပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ်တို့ တစ်နိုင်စာသယ်ပြီး တောင်အောက်ဆင်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့သည် ကျောက်မျက်ရတနာများမှ ကောင်းနှိုးရာရာကို ရွေးချယ်ယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့ ခုနစ်ယောက်စလုံး တနှင့်တပိုးသယ်ဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် အမြန်ဆုံး အပြန်ခရီးကို စတင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ကလိန်ကကျစ်

ကျောက်ထပ်တောင်ကြား...။

ရေဆိုးအိုင်...။

တိမ်နီတောင်စသည့် ထင်ရှားသော အမှတ်အသားများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ထပ်နှစ်ရက်ခန့် ခရီးပြင်းနှင့်လိုက်ပါက တောင်ခြေ ရွာကလေးသို့ ရောက်သွားကြမည် ဖြစ်သည်။

ပူးတတို့လူစုသည် နားနားနေနေ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် တောင်ခြေရွာ ကလေးအား အဝေးမှ တွေ့မြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

စုဖေါက်က ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ မီးခိုးတွေဝေနေတာ ကျုပ်တို့ ရွာလေး ပေါ့ဗျာ”

မှန်ပါသည်။

တောင်ခြေရွာကလေးမှ မီးခိုးများတလူလူ ထွက်နေသည် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

စုပေါက်၏တပည့်များလည်း ဝမ်းသာအားရ မြူးတူးခုန် ပေါက်နေကြသည်။

ဗေဒက...

“ကျုပ်က တောင်ခြေကိုရောက်အောင် တာဝန်ယူပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝူးတက ပြုံးရင်း..

“ကျုပ်ကလည်း ဆက်ပြီး တာဝန်ယူချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ ဗျ”

စကားဆုံးလျှင် စုပေါက်တို့အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

စုပေါက်က...

“ကျုပ်တို့ရွာရောက်ရင် ဝန်တင်လားတွေကို လိုက်စုမယ်၊ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်ပြန်တက်ကြတာပေါ့”

ဝူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အတွက် အခက် အခဲ တစ်ခုတော့ရှိမယ် ထင်တယ်ဗျ”

“ဘာများလဲ”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၀၉

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်ရောက်လာရင် ရွာကလူတွေ စုံစမ်းမေးမြန်း ကြမှာပဲ၊ အဲဒါမရဘဲ ရတနာတွေရလာတယ်ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားသွား မှာပေါ့”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ စုပေါက်က သဘောကျစွာ ရယ် မောလိုက်သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား..ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ရွာ သားတွေကို ဝေပေးမှာပါ”

“ဘာ”

“ဪ..ကျုပ်ဝေစုထဲက ဝေပေးမှာပါ၊ ဝန်တင်လားတွေ ထိန်းသိမ်းဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား၊ ရွာသားတွေကို အကူအညီ ခေါ် ရဦးမယ်လေ”

“သူတို့အားလုံး လိုက်လာပြီး ရတနာတွေ ဝေပေးဖို့တောင်း ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စုပေါက် ဒေါသသွားသည်။

“ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ ကျုပ်ရွာ သားတွေကို ကျုပ် မီးသေပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရတဲ့ဝေစုထဲက ခွဲဝေ ပေးမှာပါ၊ ခင်ဗျားတို့အတွက် မထိခိုက်စေရပါဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ မယုံဘူး”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားက ရွာသားတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အကောက်ကြံရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ ကျုပ်တွေ့ပူမိတယ်”

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုပေါက် ဒေါပွသွား၏။

“ဒါကတော့ တမင်သက်သက် စော်ကားတာပဲဗျ”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

စုပေါက် ဘာမှမပြောတော့ချေ။

သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် ခါး၌ချိတ်ထားသော ဓားဆီသို့

ရောက်သွားသည်။

သူ၏တပည့်များကား ရွာကလေးဘက်သို့ကြည့်ကာ ပျော်

ရွှင်ဖြူးတူးနေကြခြင်းကြောင့် မရိပ်မိလိုက်ကြပေ။

ဝူးတက...

“ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို တစ်
ဝက်ခွဲပေးမယ်လို့ ပြောပြီးပဲလေ၊ ရွာသားတွေ ဒီအကြောင်းသိသွား
ရင် ထိန်းသိမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျုပ်လက်
မခံနိုင်ဘူး”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို နုတ်ပိတ်ပစ်ရုံပေါ့”

စုပေါက် ဒေါပွသွားသည်။

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

ပြောရင်း စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝူးတက ရယ်မောရင်း...

လောကနတ်ဆိုး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“ခင်ဗျားအတွက် ဝေစုမရမှာ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အ
ခေါင်းထဲကို ကျုပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

မခံချင်အောင်ပြောရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝူးတ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

“ရွှမ်း”

“အား”

စုပေါက်၏လက်တွင် ဓားထိကာ ကိုင်ထားသောဓားမှာ

လွတ်ကျသွားလေသည်။

စုပေါက်၏အော်သံကြောင့် သူ၏တပည့်များ လှည့်ကြည့်

လာကြသည်။

စုပေါက်နှင့်ဝူးတတို့ တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကိုတွေ့လျှင်
ရှည်ရှည်ဝေဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကာ ပြေး
လာကြလေသည်။

ဝူးတက လုံးဝ အရေးမစိုက်ချေ။

စုပေါက်တို့လူစုအား အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်

ထားလေသည်။

ဓားကိုဝှေ့ယမ်းရင်း စုပေါက်ကို ရှင်းပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်

သည်။

ထိုစဉ်...

“ရွှီး...ရွှီး”

စူးရှသောလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြားနှစ်စင်းသည် ဂူတထံသို့ တဟုန်တိုးပစ်လွင့်လာသည်။

ဂူတ ရင်ထိတ်သွား၏။

စုပေါက်ကို ဆက်ပြီး မတိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဓားဝေယမ်းကာ

မြားတံများကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။

“ထောက်...ထောက်”

မြားတံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြားတံနှစ်ချောင်း နှစ်ပိုင်း ပြတ်ကာ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ယား”

စုပေါက်၏တပည့်များက ငြာသံပေးကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက် လိုက်ကြသည်။

စုပေါက်ကလည်း မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျနေသောဓားကို ကောက်ယူကာ တိုက်ပွဲထဲသို့ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

သူတို့ငါးယောက်သည် ဂူတအား ဝိုင်းရံကာ တက်ညီလက် ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဂူတမှာ စုပေါက်တို့အား လွယ်လွယ်ကူကူ အနိုင်ရမည်ဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်း အနိုင်မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ အခက်ကြုံသွားရလေသည်။

စုပေါက်တို့လူစုသည် သိုင်းပညာ မတတ်သော်လည်း အ သက်ဘေးကို မကြောက်မရွံ့ တကြမ်း တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

စုပေါက်တို့အားလုံး မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးသွားချိန်၌ သူ လည်း ရပ်တည်နေနိုင်စွမ်းရှိမည်မဟုတ်ဘဲ မြေပေါ်လဲကျသွားမည်

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၁၃

သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဗေဒါကား ယခုတိုင် တိုက်ပွဲကို လက်ပိုက်ကြည့်နေဆဲ။

ဂူတ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဗေဒါ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အော်ပြောလိုက်သည်။

ဗေဒါ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူတို့ကို တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မေ့နေပြီ

လားဗျ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

စုပေါက်တို့လူစုအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး သူကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာပြင်းစွာရခဲ့လျှင် သူ့အား ရှင်းပစ်မည့်သူမှာ ဗေဒါသာဖြစ် ကြောင်း ဂူတ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပါကိမ္ဘီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ထိခိုက်မိခြင်းမရှိအောင် သတိကြီးစွာထားပြီး တိုက်ခိုက် လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် စုပေါက်တို့က သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် သူ့အား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

ဂူတ ရင်ထိတ် သွားသည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“သေပေတော့”

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အော်ငေါက်ရင်း စုပေါက်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ စုပေါက်၏တပည့်နှစ်
ယောက်က ပြေးဝင်လာကြသည်။

ဝူးတ မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှပြေးဝင်လာသူအား ပစ်ပေါက်
လိုက်၏။

ထိုလူမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် မ
ရှောင်နိုင်တော့ချေ။

“ဒုတ်”

“အင့်”

မသဲမကွဲညည်းညူရင်း မြေပေါ်ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ
သည်။

ကျန်လူများကား လဲကျသွားသူကို အရေးမစိုက်ဘဲ ရှေ့
ဆက်ပြေးဝင်လာကြသည်။

သူတို့လူတစ်ယောက် ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဒေါသ အကြီး
အကျယ် ထွက်နေပုံရလေသည်။

ဝူးတက မြေပေါ်လိုမ့်ကာ ရှောင်ထွက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“အား”

စူးရှသောအော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြေးဝင်လာသူတစ်ယောက် မြေပေါ် မှောက်လျက်လဲကျ

သွားလေသည်။

ဝူးတ အံ့ဩသွားသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဗေဒါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

စုပေါက်၏တပည့် နှစ်ယောက်က ဝူးတထံမှ ဗေဒါဘက်သို့
မြှားဦးလှည့်သွားကြလေသည်။

ဗေဒါက ဓားကိုဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဓားရောင်များ ဖွေးခနဲ လင်း
လက်သွားသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“အား”

“အင့်”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စုပေါက်၏ တပည့်နှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်သို့ အတုန်းအ
ရုန်း လဲကျသွားလေသည်။

ယခု...

စုပေါက် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုပေါက်၏မျက်နှာ နီရဲနေသည်။

မြေပေါ်မှ သူ၏တပည့်လေးယောက်ကား အတုန်းအရုန်း

သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

စုပေါက် နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်သည်။

ဝူးတနှင့်ဗေဒါတို့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းတို့ တော်တော် ယုတ်မာပါလား”

ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးတ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...လောကမှာ ကျုပ်တို့အကျိုးအတွက်

မလုပ်ရဲတဲ့အလုပ်မျိုးဆိုတာ မရှိဘူးဗျ”

ဗေဒါက...

“ကျုပ်တို့ အချိန်ဖြုန်းနေသလို ဖြစ်နေပြီဗျ”

လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဝူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ”

စကားဆုံးလျှင် စုပေါက်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စုပေါက် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ရွမ်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၁၇

ဓားဓားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိပြီး စုပေါက်လက်ထဲမှဓား မြေပေါ်လွှတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူးတ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

စုပေါက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ နောက်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

ဝူးတက...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးမလို့လားဗျ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုး တိုက်ခိုက်လိုက်သေလည်။

စုပေါက် ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

သို့သော် လွှတ်အောင် မရှောင်နိုင်သဖြင့် နောက်ကျော၌

ဓားချက်ခုတ်မိသွားသည်။

“အား”

စုပေါက် စူးရှစွာ အော်လိုက်သည်။

လှည့်ပြေးရာ မြေလှမ်းအရှိန်ပျက်ပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏ဟစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဝူးက ရယ်မောရင်း အပြီးတိုင်သုတ်သင်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

စုပေါက်က မြေပေါ်တွင်လိုမ့်ကာ ရှောင်လိုက်၏။

သို့သော် ဝူးတ၏ဓားချက်တစ်ချက် ထိမှန်သွားပြန်လေသည်။

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ စုပေါက် စူးရှစွာ အော်လိုက်ပြန်သည်။

ဝူးတသည် ကြောင်က ကြွက်ကို ကစားသလို ပြုမူနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်က သူ၏အမှားဖြစ်ကြောင်း မကြာမီ တွေ့မြင် သွားရလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ စုပေါက်သည် မြေပေါ်မှ ခုန်ထကာ ထင်း ရှူးပင်တစ်ပင် ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။

စုပေါက် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရလျှင်...

“မပြေးနဲ့”

ဝူးတက အော်ငေါက်ရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။

စုပေါက်က ထင်းရှူးပင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် တစ်ဘက်သို့ လှမ့်ချလိုက်လေသည်။

ဝူးတ ပြေးလိုက်သွားသည်။

စုပေါက်ကို မှီမည်ဟု ထင်သော်လည်း ထင်းရှူးပင်အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ သူ၏အယူအဆ မှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိ လိုက်ရလေသည်။

အကြောင်းကား ထင်းရှူးပင်တစ်ဘက်တွင် ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခု ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

စုပေါက်က ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ လှိမ့်ချသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဝူးတက တုန်လှုပ်သွားပြီး...

“သေပေတော့”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

အော်ငေါက်ရင်း ဓားဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဓားသည် မြှားတစ်စင်းပမာ စုပေါက်ခန္ဓာကိုယ်အား စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

စုပေါက်မှာ တောင်အောက်ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ တရှိန်တိုး လိမ့်ကျသွားလေသည်။

ဝူးတလိုက်ပြီး ဆင်းမသွားဝံ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ထင်းရှူးပင်အောက်တွင် ရပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော စုပေါက်ကိုကြည့်နေသည်။

စုပေါက်ကား နှင်းလုံးကြီးအဖြစ် တောင်အောက်ချိုင့်ဝှမ်း ထဲသို့ကျကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“သူလွတ်သွားသလား”

ဗေဒါက ပြေးလိုက်လာပြီး မေးလိုက်သည်။

ဝူးတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လွတ်မလဲ”

“ခါဖြင့် သူဘယ်မှာလဲ”

“ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ကျသွားပြီလေ”

“သူသေမသေ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ဝူးတ သက်ပြင်းချရင်း...

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်ဓားက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စိုက်ဝင်သွားပြီးတဲ့နောက်
ပိုင်း သေမယ်မသေဘူးဆိုတာ မေးရမယ့်မေးခွန်း မဟုတ်တော့ဘူး”

ဗေဒါ ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့သတင်း ပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ မေး
တာပါဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ အချိန်မဖြုန်းသင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့”

“ရွာထဲသွားမယ်၊ မြင်းရှာမယ်၊ ပြီးတော့ ရဲရဲဆက်အာလုပ်
ရမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက် ရတနာများ ထမ်းပိုးရင်း ပန်းချင်းယဉ်
ကာ လျှောက်သွားကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၂၁

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

နှင်းဖွဲကလေးများ ကျနေသည်။

အေးစိမ့်မှုသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးထား၏။

မြေပေါ်မှာ နှင်းပွင့်များဖြင့် ဖြူဖွေးနေသည်။

နှင်းပွင့်များအကြား၌ မြေပုံတစ်ခု ရှိနေသည်။

မြေပုံရှေ့၌ လူငယ်တစ်ယောက် ခူးထောက်နေသည်။

လူငယ်၏အဘိုးကား သေဆုံးသွားချေပြီ။

နှင်းပွင့်များအောက်၌ ထာဝရငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေပြီ

ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူငယ်အတွက်ကား ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ကျန်ရစ်
ခဲ့လေသည်။

လူငယ်သည် ခေါင်းငုံ့ရင်း..

“ဘာဘ..ကျွန်တော် ဘာမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း လူသတ်ကောင်
ကို မရမနေ ဖော်ထုတ်မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

လူငယ်၏အသံက ကြေကွဲဆို့နစ်နေ၏။

လူငယ်သည် ခူးထောက်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်
လေသည်။

လူငယ်၏မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်များ စိုနေလေသည်။

လူငယ်သည် မြေပုံကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ
ချာခနဲလှည့်ကာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် အတိုးအို၏ အိပ်ရာသို့သွားပြီး ရှာဖွေလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

မွေ့ရာအောက်မှ ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူငယ် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ချက်ချင်း ဆီစိမ်စက္ကူကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထူထဲသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူငယ်က စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

စာအုပ်ကြား၌ စာတစ်စောင် ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူငယ်က စာကိုထုတ်ယူကာ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

စာထဲတွင်...

“လူလေး၊ ဒီဟာကိုဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာအနေနဲ့ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖုံးကွယ်ထိန်ချန်ထားခဲ့ရတဲ့ လူလေးရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဒီအချိန်မှာ ဖွင့်ပြောမှဖြစ်မယ်လို့ ယူဆလို့ ဒီစာရေးခဲ့တာပါလူလေး။ လူလေးကို ပြောပြထားတာတွေဟာ တကယ်တော့ လူလေးအတွက် အဘ မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်ပြောခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ လူလေးဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ရဲ့ သခင်လေးပါ။ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ဟာ တကယ်ရှိပါတယ်ကွယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ထိုအပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ လူငယ် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟင်..ငါ..ငါဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ရဲ့ သခင်လေးဆိုပါ လား”

လူငယ်သည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ခေါင်းခါရင်း ရေရွတ်ပြန်လေသည်။

ထို့နောက် စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ဟာ တကယ်တည်ရှိနေပါတယ်ကွယ်၊ လူလေးဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားပါ။ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဘာ လူလေးကို ကျွေးမွေးပြုစုထားခဲ့တာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ရှင်းပြရမယ်ဆိုရင် ဘာမိတ်ဆွေ သမားတော်ကြီးရူး အကြောင်းကစပြီး ပြောရလိမ့်မယ်”

လူငယ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာ ကူးစက်ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာပြီး မြို့တော်သူမြို့တော်သားတွေ သေဆုံးကုန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်က ဆေးဝါးကုသပေးဖို့ သမားတော်လိုက်ရှာခိုင်းတယ်။ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်က လူတွေဟာ တောင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဆေးဆရာလိုက်ရှာကြတယ်။ သမားတော်သူကိုတွေ့ပြီး ခေါ်သွားကြတာပေါ့။ သမားတော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလိုဖြစ်နေတဲ့ ဘာလည်း လိုက်ပါ”

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သွားခဲ့ရတယ်လေ”

လူငယ်သည် စာရွက်ထဲ၌ပါသော ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ အဖြစ်အပျက်များကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာသည်။

ကြောက်စမန်းလိလိ မြင်ကွင်းကိုလည်း တွေးတော၍ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် စာကိုဆက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်က ဘာဘကို စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရာဇဝင်အပြည့်အစုံပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ လူလေး ကြီးပြင်းလာရင် ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုလေ့လာပါလို့ မှာလိုက်တယ်။ ဒါပါပဲ လူလေးကို ဘာတတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာအားလုံး သင်ပေးခဲ့တယ်။ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ပါ လူလေး”

ဘဘတန်ကျင်းမင်

စာဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

စာဆုံးသွားသော်လည်း ဖတ်ရန် ထူထဲသော စာအုပ်ကြီး ကျန်နေသေးသည်။

စာဆုံးသွားလျှင် လူငယ်မှာ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ပြီးမှ...

“ငါ့ဘဝမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်ပေါ်လာပါ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၂၅

လာ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါအိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးဘူး”

လူငယ်သည် စာအုပ်ကို လှန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

အိမ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်မှ ပေါ့ပါးသောခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြေးလာတဲ့လူ

လူငယ်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။
 တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အိမ်ကလေး အပြင်ဘက်၌ရောက်
 ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။
 သူ၏ဘဝ တစ်သက်တာ အချိန်အတွင်းဤနေရာသို့ရောက်
 လာသည့် လူစိမ်းဧည့်သည်ကို မတွေ့ဖူးချေ။
 မကြာသေးမီက လူစိမ်းများ ရောက်လာသော အထောက်
 အထားတွေ့ခဲ့ရ၏။
 ဤသည်ကို အဘိုးအိုလိုက် ဟဲ့ စမ်းရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ
 လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။
 လူငယ်၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။
 စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲသို့ သိမ်းဆည်း

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

လိုက်လေသည်။
 ထို့နောက်...
 အပြင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။
 အပြင်ဘက်၌ နင်းတဖွဲဖွဲ ကျနေလေသည်။
 အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲ
 သဲကွဲကွဲ မြင်တွေ့ရသည်။
 ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူမျှ မရှိချေ။
 လူငယ်က စုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားရင်း ပတ်ဝန်း
 ကျင်ကို သတိကြီးစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 နှုတ်မှလည်း...
 “ဘယ်သူလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 သူ၏အသံသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောသွားသည်။
 သူ၏စကားသံ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် စူးရှသော
 လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 လူငယ် ဆတ်ခနဲ ခင်းထောင်သွားသည်။
 တစ်စုံတစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ
 သေချာနေချေပြီ။
 လူငယ် ပြုံးလိုက်သည်။
 ကြောက်ရွံ့စိတ်မရှိဘဲ ရောက်လာသူကို ဖမ်းမိရန်သာ
 စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပျလာလေသည်။

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

တွေးရင်း ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားလေသည်။

သစ်ကိုင်းကျိုးသံမှာ အိမ်ကလေး၏ဝဲဘက်မှ ထွက်ပေါ် လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် အိမ်ကို တစ်ပတ်ပတ်မိလေသည်။

သို့သော်...

ခြေသံရှင်ကိုကား မတွေ့ရချေ။

“တောက်”

လူငယ် ဒေါပွပွဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင်...

“ဘယ်သူလဲ ထွက်လာခဲ့စမ်း”

မကျေမနပ်ခံပြင်းစွာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

မည်သည့်တုန့်ပြန်သံမျှ မကြားရချေ။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် အဆိုးမဆိုနဲ့ ကျုပ်လာပြီ”

လူငယ် အော်ပြောရင်း အိမ်ကလေးကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ ပြေးလွှားရှာဖွေလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော်...

ခြေသံရှင်ကို လုံးဝမတွေ့ရချေ။

လူငယ် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ထွက်မလာချင်ရင်နေ၊ ကျုပ်ဆီကို လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပြုဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ...

“ဟင်”

လူငယ်၏ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေတော့ သည်။

အကြောင်းမှာ...

အိမ်ကလေး အဝင်ဝတ်ခါးရှေ့မှ နှင်းများပေါ်တွင် နီရဲသော သွေးကွက်များကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူငယ် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သွေးစက်များသည် အိမ်ကလေးထဲသို့ ဦးတည်နေ၏။

လူငယ် အံတင်းတင်း ကြိတ်ရင်း...

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားက အိမ်ထဲဝင်ပုန်းနေတာကိုး”
အော်ပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေ သည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူ့အား စောင့်ကြိုနေသူတစ် ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အေးစိမ့်သောလေများ တိုက်ခတ်လာသည်။
 ဝန်းကျင်၌ ဖြူဖွေးသော နှင်များ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။
 ဖြူဖွေးသောနှင်းများပေါ်တွင် အနီရောင်သွေးစက်များနှင့်
 အတူတွေ့ရသောခြေရာသည် အိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။
 အိမ်တံခါးမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေသည်။
 လူငယ် အကြိတ်၍...
 “ဘယ်သူလဲ”
 နှုတ်မှအော်ငေါက်ရင်း အိမ်ထဲခုန်ဝင်လိုက်သည်။
 အိမ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။
 တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသော လူတစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။
 လူငယ်က ထိုလူအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ကာ...
 “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူ စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။
 သို့သော် မဟန်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲ
 ကျ သတိမေ့သွားလေသည်။
 လူငယ် မနေသာတော့ချေ။
 ချက်ချင်း ပွေ့ချီကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ချီသွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 ဖြူဖွေးသော အိပ်ရာပေါ်၌ လူတစ်ယောက်လဲလျောင်းနေ
 သည်။
 အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားလျှင်...
 “အား...ကျွတ်...ကျွတ်”
 စုပေါက် ညည်းညူရင်း လက်နှစ်ဘက်ကို ယောင်၍လှုပ်
 ယမ်းလိုက်သည်။
 ထိုအခါ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲသွားသည်။
 “အမယ်လေး”
 စုပေါက် ညည်းညူရင်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။
 စုပေါက် သတိရလာပြီဖြစ်သည်။
 သို့သော်...
 တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပြီး အာခေါင်များ
 ခြောက်နေ၏။
 ခွန်အားများ ကွယ်ပျောက်ကာ ဝှမ်းပုံထဲအိပ်နေသလို ခံ
 စားနေရ၏။
 ဝေဒနာကြောင့် မိန်းမောကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေနေ
 သည်။
 သူ၏ရှေ့တည့်တည့်၌ လူငယ် ရပ်နေသည်။
 သို့တိုင် လူငယ်ကို စုပေါက် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။
 လူငယ်က သူ့အား မျက်တောင့်မခတ် ကြည့်နေ၏။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ဆေးဝါးကုသပေးသော်
လည်း စုပေါက်မှာ အသက်ရှည်ရှည်နေရတော့မည် မဟုတ်မှန်း နား
လည်သဘောပေါက်ထားလေသည်။

လူငယ်သည် စုပေါက်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော
ဝေဒနာများ ခံစားနေရ၏။

လူငယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏သက်ပြင်းချသံကြားမှ စုပေါက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
သွား၏။

ယခုမှ လူငယ်ကို ခြင်္သေ့သွားပုံရလေသည်။

“မင်း...မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူငယ်က လေသံတည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ဝင်းယုန်”

“ဝင်းယုန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကော”

“ကျုပ်...ကျုပ်က မုဆိုးစုပေါက်ပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ကိုရောက်လာတာလဲ၊

ဘယ်လိုလုပ် ဒဏ်ရာတွေရလာတာလဲ”

“ကျုပ်”

စုပေါက်က အလောတကြီး ပြောရန် ဟန်ပြင်ရင်း ချောင်း
တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။

ချောင်းဆိုးရင်း...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၃၃

“အဟွတ်...အဟွတ်...ဝေါ”

ဖြူဖွေးသည့် အိပ်ရာခင်းပေါ်သို့ နီရဲသောသွေးများ ပွက်
နေ အန်ချလိုက်လေသည်။

ဝင်းယုန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စုပေါက်အတွက် အချိန်မရှိတော့ကြောင်း နားလည်မိသည်။

အတန်ကြာလျှင်...

“ကျုပ်...ကျုပ် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်က ပြန်လာ”

“ဗျာ...ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် ဟုတ်လား”

ဝင်းယုန် အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သည်။

စုပေါက်၏စကားကြောင့် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားပြီး ထစ်ကိုယ်
လုံး တောင့်တင်းနေပေသည်။

စုပေါက်က...

“ခြေပွားဝူးတန့်ဗေဒါက သစ္စာဖောက်တွေပဲ သူတို့...”

စုပေါက်သည် သူကြိုတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို
ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရှင်းပြလိုက်၏။

သူ၏စကားကြားသည့်နှင့် အဘိုးအိုအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်
သွားသည့်လူစုမှာ စုပေါက်တို့ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလာသည်။

ဝင်းယုန်၏မျက်နှာ မည်းသွားသည်။

စုပေါက်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

စုပေါက်က ခြေပွားဝူးတန့်ဗေဒါတို့ အကောက်ကြံခုံကို
ရှင်းပြနေသည်။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ့အတွက် ခြေပွားဝှေးတနှင့်ဗေဒါအား ဆုံးမပေးရန်အတွက် တောင်းပန်နေ၏။

ဝင်းယန်က စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါ။

စုပေါက်မှာပြောရင်း မောလာပုံရသည်။

အိပ်ရာပေါ်၌လဲကျပြီး မျက်လုံးမှတ်ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နောက် ခြေရာခံလိုက်လာတဲ့ အဘိုးအို ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိသလား”

ဝင်းယန်က မေးလိုက်သည်။

စုပေါက် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

ဝင်းယန်ကို နားမလည်နိုင်သလိုကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ် မသိပါလား”

“အဘိုးအိုဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပဲဗျ”

“ဘာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် စုပေါက် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မင်း...မင်း”

“ခြေပွားဝှေးတနဲ့ ဗေဒါကို မတွေ့တွေ့အောင် ကျုပ်ရှာပါမယ်၊ သူတို့ယူထားတဲ့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကပစ္စည်းတွေကိုလည်း ရအောင်ပြန်ယူပါမယ်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားအတွက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဘာအတွက်ပဲ၊ ခြေပွားဝှေးတနဲ့ ဗေဒါကို သုတ်သင်ပစ်မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

စုပေါက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ဝင်းယန်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် တခဏအတွင်း နှလုံးသွေးရပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

စုပေါက်မှာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

ဖြူဖွေးသောနှင်းပွင့်များ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နှင်းများဖြင့် ဖြူဖွေးနေ၏။

အိမ်ကလေးမှာ နှင်းပွင့်များအောက်၌ ပျောက်နေသည်။

အိမ်ကလေး၏အနောက်ဘက်၌ မြေပုံတစ်ခု ရှိနေပြန်

သည်။

ထိုမြေပုံမှာမူ မုဆိုးစုပေါက်၏မြေပုံ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် မုဆိုးစုပေါက်တို့ သေဆုံးသွားကြချေပြီ။

ဝင်းယန်သည် စုပေါက်၏မြေပုံရှေ့၌ ရပ်နေသည်။

စုပေါက်၏မြေပုံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျောခိုင်းကာ အိမ်ကလေးရှေ့သို့ ထွက်သွား

လေသည်။

အိမ်ထဲဝင်ပြီး အသင့်ထုပ်ပိုးထားသော အထုပ်ကလေးကို ယူလိုက်သည်။

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအို၏ အိပ်ရာအောက်သို့လှန်ကာ အထုပ်တစ်ထုပ်
ယူလိုက်သည်။

ထိုအထုပ်မှာ အဘိုးအိုမသေမီ ပြောသွားခဲ့သော စာအုပ်
ထုပ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လာသည်။

သူသည် အဘိုးအို၏မြေပုံရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဘာ...ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်း ဦးတည်ရာအရပ်ကား မည်သည့်နေရာသို့
ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိမည်ဖြစ်ပေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

နောက်ဆက်တွဲ

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

မုဆိုးရွာကလေး၏အစွန်၌ တည်ရှိနေသော တစ်ခုတည်း
သော ထမင်းဆိုင်ကလေးမှ ယင်းကဲ့သို့ ရယ်မောသံများ ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် လူရှင်းနေသည်။

ထမင်းဆိုင်အတွင်း၌ လူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်
လျက် စားသောက်နေ၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်အတွက် အဆင်အပြေ
ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်မှာ ပိုက်ဆံရှိပုံပေါ်ပြီး ငွေကိုချော့ချ

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သုံးနိုင်သူများ ဖြစ်ပုံရသည်။

ဆိုင်ရှင်မှာ ထိုစဉ်သည်နှစ်ယောက်အတွက် လိုလေသေးမရှိ ပြုလုပ်ပေးနေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ခြေပွားဝှားတနှင့်ဗေဒါတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခြေပွားဝှားတနှင့်ဗေဒါတို့သည် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ရတနာများစွာရရှိကာ ပြန်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ခြေပွားဝှားတနှင့်ဗေဒါတို့သည် မဆိုးစုပေါက်တို့နှင့် တွေ့ခဲ့သော ရွာကလေးသို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပြန်ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ စုပေါက်တို့နှင့်အတူ ပြန်လာခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

သူတို့ရောက်လာချိန်၌ မဆိုးစုပေါက်တို့လူစု ပြန်ပါမလာကြတော့ချေ။

ခြေပွားဝှားတနှင့်ဗေဒါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခြေပွားဝှားတက...

“သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ ဘဝရှေ့ရေး ရင်အေးရပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ဗေဒါက...

“အင်း...သည်တစ်ခါတော့ သေချာပြီပေါ့ဗျ၊ တောင်ပေါ်မှာ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေက နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ထိုစကားကြောင့် ခြေပွားဝှားတက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့် လိုက်၏။

“ဟေ့...တိုးတိုးပြောပါကွ၊ တောင်ပေါ်ရောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ဘယ်သူမှမသိတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဗေဒါ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အကြောင်း ဘယ်သူမှအသိခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တယောက်သိသွားတာနဲ့ အဲသည်လူဟာ ကျုပ်တို့ရန်သူ ဖြစ်လာတော့မှာပဲ”

မှန်ပေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ သူတို့အကြောင်း သိသွားလျှင် လောဘဇောတက်ကာ သူတို့နှင့်ရန်သူ ဖြစ်လာတော့မည်မှာ မူရယပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပင်လျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အကောက်ကြံမည်ကို စိုးရိမ်သံသယ ဝင်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကား သိုင်းလောက၏ ကျားစဉ်းလဲများဖြစ်ကြပေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြချိန်တွင် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

B

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုအတိုးအိုကို တွေ့သည့်အခါ ခြေပွားဝှေးတ မျက်နှာပျက် သွားလေသည်။

“သတိထား”

အသံတိုးတိုးဖြင့် ဗေဒါကို သတိပေးလိုက်လေသည်။

ဗေဒါ ရင်ထိတ်သွား၏။

အတိုးအိုသည် သူတို့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက် လာ၏။

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားဝှေးတတို့ အရက်မူးပြေသွားကြလေသည်။

အတိုးအိုက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူတို့နှစ် ယောက်ကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟော..မောင်ရင်လေးတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီကိုး”

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားဝှေးတတို့ မတတ်သာကြတော့ပါချေ။

ဗေဒါက ဣန္ဒြေဆည်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲ ပြန်ပြီးပြကာ...

“ဟဲ့..ဟဲ့..ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်တူကော ပါမလာဘူးလား”

“ဗျာ”

“ကျုပ်တူလေ၊ မောင်ရင်တို့နဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ မုဆိုးစုပေါက် ကို ပြောတာ”

“ဪ...သူက”

ဗေဒါ၏စကား မဆုံးခင် ခြေပွားဝှေးတက ကြားဖြတ်ပြော လိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

“တောင်ပေါ်မှာ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးလွန်းတယ်ဗျ၊ နှင်းမုန် တိုင်းကျပြီး လူစုကွဲသွားကြတာ၊ သူတို့ပြန်ရောက်နေပြီတောင် ထင် နေမိတာ”

“ဘာ”

ခြေပွားဝှေးတက မှင်သေသေဖြင့်...

“သူတို့ ရွာကို ပြန်ရောက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“အို ဘယ်က ပြန်ရောက်ရဦးမှာလဲ”

“ဗျာ”

“သူတို့ မရောက်ကြသေးဘူး”

“ဟာ..ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့တော့ နှင်းမုန်တိုင်းထဲ ပိတ်မိနေပြီထင် တယ်ဗျ”

ခြေပွားဝှေးတ၏ ဖျတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းလှပုံကို ဗေဒါ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသေးလည်။

အတိုးအိုက ခေါင်းကုတ်လိုက်လေသည်။

“အင်..တောင်ပေါ်မှာ ရာသီဥတုက အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ နေတာပဲ၊ မောင်ရင်လေးတို့ ကံကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့တူက ဒေသကျွမ်းတော့ နှင်းမုန်တိုင်းအန္တရာယ်က လွတ်အောင် ရောင်နိုင် ကြလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင်လေးတို့နဲ့ လူချင်းကွဲသွားကြပေမယ့် မကြာ ခင် သည်ကို ပြန်ရောက်လာကြမှာပါ”

ဗေဒါက ခေါင်းညိတ်ကာ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ သည်။

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြမှာပါ”

ဟု ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဗေဒါ၏စိတ်ထဲတွင်မူ...

“စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံးစောင့်နေ၊ သူတို့ ဘယ်

တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောနေမိသည်။

သူကြားဝင်ပြောလိုက်သည်ကို ခြေပွားက သဘောကျပုံမရပါချေ။

ဗေဒါကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခပ်တည်တည် နေလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဗေဒါသည် မျက်နှာပိုးသပ်လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုက သူတို့နှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“မောင်ရင်လေးတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ကြပါလား၊

သူတို့ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား၊ စားရေးသောက်ရေး နေထိုင်ရေး ဘာမှမပူရဘူး၊ ကျုပ်အိမ်မှာလိုက်ပြီး တည်းခိုကြပါလား”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၄၃

အဘိုးအို၏ ဖိတ်ခေါ်မှုက သူတို့ကို အကြပ်ရိုက်သွားစေ

သည်။

ဗေဒါက...

“ဟိုး..ကျုပ်တို့”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ခြေပွားဝေးတက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်

သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပျက်သွားပြီဗျ၊ ဒါကြောင့် ပြန်တော့ မယ်၊

သူတို့ပြန်ရောက်လာရင် လမ်းပြအဖြစ်ပေးဖို့ သဘောတူထား တဲ့ဌေး

ပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ သူတို့ကို ပေးဖြစ်အောင်ပေး လိုက်ပါဗျာ”

ပြောရင်း ငွေလွှဲလက်မှတ်အချို့ကို ထုတ်ယူကာ ပေးလိုက်လေသည်။

စုစုပေါင်း ငွေနှစ်ရာကျော် တန်ဖိုးရှိ၏။

နယ်စွန့်နယ်ဖျား တောရွာကလေး တစ်ရွာ၌ ငွေနှစ်ရာသည်

အတော်ကလေး တန်ဖိုးရှိသောငွေဖြစ်ပေသည်။

ငွေလက်မှတ်များကို တွေ့သည့်အခါ အဘိုးအို၏မျက်လုံး

များ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

လိုချင်မက်မောသောစိတ် ရှိသော်လည်း လက်ခံယူခြင်း

မပြုဘဲ...

“ဟာ..မောင်ရင်လေးတို့ကိစ္စ မောင်ရင်လေးတို့ပဲရှင်းပါ၊

တော်ကြာ ကျုပ်တူက ကျုပ်ကို အပြစ်တင်နေဦးမယ်”

ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခြေပွားဝှေးတက ထိုင်ရာမှထကာ ငွေလွှဲလက်မှတ်များကို အဘိုးအိုလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးရင်း...

“ယူပါခင်ဗျာ၊ ဒါဟာ လမ်းပြအဖြစ်ပေးဖို့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း ပေးတာပါ။ သူတို့ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် မြင်းနှစ်ကောင်လောက် လိုချင်ပါတယ်ဗျာ”

အဘိုးအို အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ....

“ရနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် ရှာပေးပါ့မယ်”

ခြေပွားဝှေးတက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ မြင်းနှစ်ကောင်ကို တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ဝယ်ပါ့မယ်၊ အဘအတွက်လည်း ပွဲခပေးပါ့မယ်”

“မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ ကျုပ်အတွက် ပေးစရာမလိုဘူး”

“မဟုတ်တာ အဘရယ်၊ မြင်းတစ်ကောင်ကို ငွေတစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ နှစ်ကောင်ရရင် တော်ပါပြီ၊ အဘက ပွဲခနှစ်ရာယူပါ၊ ရော့ သည်မှာ ငွေနှစ်ထောင်နှစ်ရာ”

ပြောရင်း ငွေနှစ်ထောင်နှစ်ရာတန်ဖိုးရှိ ငွေလွှဲစက္ကူများကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် ခြေပွားဝှေးတကို ငေးကြည့်နေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၄၅

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ရွာက အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့မြင်းကို မောင်ရင်လေးတို့ ရစေမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားသည်။

အဘိုးအို ထွက်သွားမှ ခြေပွားဝှေးတက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဗေဒါထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။

ဗေဒါ ပြုံးလိုက်သည်။

အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ မော့လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဖြတ်ထိုးဉာဏ် တော်တော်ကောင်းတာပဲဗျ”

ခြေပွားဝှေးတ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

ဗေဒါကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်မည်ဟု တွေးမိလေသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...နေရာတိုင်း သိုင်းဗညာအားကိုးလို့ မဖြစ်လူးလေဗျာ၊ တစ်ချို့နေရာတွေမှာ ဉာဏ်ကို အသုံးချရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ တောသူတောင်သားတွေဟာ အင်မတန် သဘောမနောဖြူစင်ရိုးသားကြပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့ကို လှည့်စားဖို့ ကျုပ်အတွက် မခက်ပါဘူး”

သူက ထုတ်ဖော်ပြောနေသော စကားများကား ကောင်း

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟုအောင်

သောစကားများ မဟုတ်ကြောင်း သူမည်သည့်အခါမျှ စဉ်းစားမိမည် မဟုတ်ချေ။

သူစဉ်းစားမိသည်မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့် လောဘရမ္မက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ။

ယခုအချိန်၌ ခြေပွားဝှေးတနှင့်ဗေဒါတို့ အောင်မြင်မှုရနေ သည်ကား အမှန်ဖြစ်ပေသည်။

မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါ။

တစ်နေ့ သူတို့အခက်အခဲ ဒုက္ခမျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို သူတို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ကြချေ။

ခြေပွားဝှေးတက...

“အခုဆိုရင် မုဆိုးတွေအတွက် မပူရတော့တဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့လည်း မပူရတော့ဘူး”

ဗေဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဉာဏ်မကောင်းရင် မြင်းဝယ်ရတာ အတော်ပင်ပန်းဦးမယ်ဗျ၊ အခုတော့ မြင်းရဖို့ မပူရတော့ဘူး”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

အပြင်ဘက်မှ မြင်းဟီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရလေသည်။

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားဝှေးတတို့ ပြိုင်တူပြီးလိုက်ကြသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ဆိုင်အပေါက်ဝဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အဘိုးအို ဝင် လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အဘိုးအိုက...

“မောင်ရင်လေးတို့အတွက် အကောင်းဆုံး မြင်းနှစ်ကောင် ကျုပ်ရှာလာပါတယ်၊ ထွက်ကြည့်ကြပါဦးလား”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဗေဒါက ခြေပွားဝှေးတကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ခြေပွားဝှေးတက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေ သည်။

ဗေဒါကလည်း တပြိုင်တည်း ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

အပြင်ဘက်၌ မြင်းနှစ်ကောင် ရှိနေပါသည်။

မြင်းများမှာ အုန်းခွဲရောင်ရှိ၍ ကြည့်ရုံနှင့် အလွန်သန်စွမ်း ကြောင်းသိနိုင်ပေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မောင်ရင်လေးတို့ မြင်းကို ကြိုက်ကြလား”

ခြေပွားဝှေးတနှင့်ဗေဒါတို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေ သည်။

“ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ”

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအိုက...

“ဒါဆို ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ...

ဗေဒါနှင့်ခြေဖွားဝူးတတို့ အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်မိကြ

သည်။

မြင်းကောင်းဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ သူတို့အတွက်

မြင်းရဖို့က အဓိကမင် မဟုတ်ပါလား။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

သစ္စာဘက်တော်သား

လေပြည်လေညင်းကလေး တိုက်ခတ်လာလေသည်။

လေပြည်၌ ရနံ့များသင်းပျံ့နေ၏။

အိမ်ကလေးအတွင်း၌ ဆေးရနံ့များ သင်းပျံ့နေခြင်းဖြစ်ပေ

သည်။

အိမ်ကလေးရှေ့၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

ထိုလူသည် ခုံတန်းလျားပေါ်ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများကလည်း အရှေ့ဘက်ရှိ ကွေ့ကောက်

သော လမ်းကလေးအတိုင်း အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်...

အိမ်တံခါး ပွင့်လာသည်။

လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးထွက်လာသည်။

ခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်နေသူက ထရပ်ကာ...

“အစ်ကိုကြီး...အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဗျ”

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု မေးလေသည်။

အိမ်ထဲမှထွက်လာသူ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ ဂေဟာရှင် မကြာခင် သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြားလိုက်ရလျှင် ခုံတန်းလျားပေါ်၌ ထိုင်နေသူ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူ သက်ပြင်းချ၍...

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဂေဟာရှင် နေကောင်းသွားရင် လူယုတ်မာ ခြေပွားဝူးတကို လိုက်ရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်ရမယ်”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည်ကား သမားတော်ဂေဟာမှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ ဖြစ်ကြသည့် လူထင်းနှင့်လူဝမ်းဆိုသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာသူလည်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ဦးခေါင်း ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ခြေပွားဝူးတကို လိုက်ရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်ရမယ်”

သူတို့သည် ခြေပွားဝူးတနှင့် ဗေဒါတို့ သမားတော်ဂေဟာ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးစဉ်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားသော သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန်အား ကယ်တင်သွားခဲ့သူများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ခြေပွားဝူးတတို့အား ရင်ဆိုင်ရန် စိတ်မကူးသေးဘဲ ဝူးကျန်၏အသက်ကိုသာ ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဝူးကျန်၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိတ်ချရပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ခြေပွားဝူးတတို့အား လိုက်လံရှာဖွေပြီး ဈေးမုန်းသုတ်သင်ရန် မြှားဦးလှည့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြေပွားဝူးတနှင့် ဗေဒါတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် သမားတော်ဂေဟာ ပျက်စီးသွားခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့အခဲမကျေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ်...

အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော လာကြပြီထင်တယ်”

လူထင်းက ပြောလိုက်သည်။

လူဝမ်းက ခေါင်းညှိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လာဖို့ သင့်ပြီ”

ပြောရင်း မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လူထင်း

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြည့်လိုက်သည်။

“မြင်းစီးသမား ဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့က ပြိုင်တူပြိုင်လိုက်မိကြသည်။

လူထင်းက...

“တို့လူတွေ အခုလိုကျတော့လည်း ဂေဟာရှင်အပေါ် သစ္စာရှိသားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“သည်လိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ဟာ အသက်သေဆုံးတဲ့ အထိ သိုင်းသမားကောင်းတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာလေသည်။

မြင်းစီးသမားများ အိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားက မြင်းဇက်ကြိုးကို တုန်ခနဲဆွဲကာ မြင်းမရပ်မီ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လူထင်းတို့ထံ ပြေးလာပြီး မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်လိုက်ကာ

“ဌာနမှူးခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ သွေးသောက်အဖွဲ့ ရောက်

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

လာပါပြီ”

ဟု အစီရင်ခံလိုက်သည်။

လူထင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

ခူးထောက်နေသူကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ သွေးသောက်တွေစုံရဲ့လား”

ခူးထောက်နေသူက ဦးညွှတ်ရင်း...

“တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတဲ့ သွေးသောက်သုံးယောက်ကလွဲရင် အကုန်စုံပါတယ်”

“အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ဆယ့်ငါးယောက်ပါ”

“ကောင်းတယ်”

ထိုအချိန်၌...

မြင်းစီးသမားအားလုံး မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ခူးထောက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုလူက...

“ဌာနမှူးခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ မသိတာရှိလို့ မေးချင်ပါတယ်”

လူထင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“မင်းက ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဂေဟာပိုင်ရှင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဪ...ဪ...ဂေဟာပိုင်ရှင် အခြေအနေ ကောင်းလာပါပြီ၊ မကြာခင် ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းပြီး ခွဲအားလုံးကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ပါလိမ့်ယ့်။ အရေးကြီးတာက အားလုံး ဂေဟာရှင်အပေါ် အသက်ပေး သစ္စာစောင့်သိဖို့ပဲ”

“စိတ်ချပါစင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွေးသောက်တွေရဲ့ အစဉ်အလာ မပျက်စေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ဂေဟာပိုင်ရှင်ကို မကြာခင်တွေ့ရစေမယ်၊ အခြေအနေအရ လောလောဆယ်တော့ ဟိုတန်းလျားမှာ သွားပြီး အနားယူလိုက်ကြဦး”

ပြောရင်း အိမ်ကလေး၏ဝဲဘက် တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

အိမ်ကလေး၏ ဝဲဘက်၌ တန်းလျားရှည်တစ်ခု ရှိပါသည်။

ထိုနေရာသည် ယခင်က သမားတော်ဂေဟာပိုင်နက် နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း၌ သမားတော်ဂေဟာနှင့် ဝေးကွာသောကြောင့် အသုံးမပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ...

ဂေဟာရှင်အတွက် ရန်သူများအား ခြေမှုန်းရန် အင်အားစုစည်းသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်

ထိုလူက ဦးညွှတ်ရင်း သူနှင့်အတူ ပါလာသူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ထို့နောက်...

မြင်းကိုဆွဲကာ တန်းလျားဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူတို့လူစု တန်းလျားဆီသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူထင်းက...

“ကဲ...တို့လည်း ဂေဟာရှင်ရဲ့အခြေအနေကို ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

“ကဲ...အထဲဝင်ကြဖို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပန်းချင်းယဉ်ကာ အိမ်ကလေးတံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ကလေးအတွင်း ဆေးနံ့များ သင်းလျှောက်ရှိပေသည်။

အတွင်းဘက်အခန်း၌ စုတင်တစ်လုံးရှိနေပြီး လူတစ်ယောက်လဲလျောင်းနေသည်။

ထိုလူသည် အရိုးပေါ်အရေတင် ဝိနံ့နံ့နေပေသည်။

သို့သော်..

မျက်နှာသွေးရောင် သမ်းလာခြင်းကြောင့် မကြာမီ ကျန်းမာလာမည့် လက္ခဏာတွေ့ရသည်။

ထိုလူသည်ကား ခြေဖျားဝှေးတဖက်လက်ချက်ကြောင့် အကြီးအကျယ်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန်ဖြစ်လေသည်။

ဝူးကျန်သည် လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့ ဝင်လာကြသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အရိပ်အယောင်များ အထင်းသားပေါ်နေ၏။

“မင်းတို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် အပေါက်ဝမှ လှမ်းကြည့်နေကြသော လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့ အတွင်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်သွားကြလေသည်။

သူတို့က ဝူးကျန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ဝူးကျန်က ပြုံးရင်း...

“အင်း...ငါတစ်သက်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ အားကိုးရဆုံးလူတွေလို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေပြီကွ”

လူထင်းက...

“ကျုပ်တို့အပြင် သွေးသောက်အဖွဲ့လည်း ရှိပါသေးတယ်” လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးကျန်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးက ပို၍ပီပြင်လာသည်။

“အင်း...ကျုပ်အပေါ် အကောက်ကြံတဲ့လူတွေ ရှိသလို သစ္စာရှိတဲ့လူတွေလည်း ကျန်သေးတာကိုး”

လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့ ဘာမှမပြောကြချေ။

ဝူးကျန်က သက်ပြင်းချ၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သမားတော်ကြီးဟာ နောက်သုံးလေးရက်ဆိုရင် သိသိသာသာကြီး သက်သာသွားမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါ့အပြင် တစ်လနှစ်လလောက် အနားယူရမယ်လို့လည်း ပြောသွားတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်လလောက် အနားယူစရာမလိုဘူး ထင်မိတာပဲ”

လူထင်းက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“လိုပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တစ်လမက နှစ်လလောက် အနားယူဖို့ လိုပါတယ်၊ ဂေဟာရှင် ကျန်းမာမှ ကျုပ်တို့ကို ခေါင်းဆောင်နိုင်မှာ၊ လမ်းညွှန်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်”

လူဝမ်းကလည်း...

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ရန်သူတွေကို ဖျေမှုန်းဖို့ ဂေဟာပိုင်ရှင် အနားယူဖို့ လိုအပ်ပါတယ်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားဆုံးလျှင် ဂူးကျန် သက်ပြင်းချ လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာ တွေဝေသွားပြီးမှ...

“အင်း-ခြေပွားဝေးတ...မင်းတော်တော် ရက်စက်တယ်၊ မင်းသည်လို ယုတ်မာတဲ့စိတ်ထားမျိုး ရှိမယ်လို့ ငါမထင်မိခဲ့ဘူး”

တီးတိုး ညည်းညူလိုက်သည်။

လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ကြလေသည်။

ဂူးကျန်က...

“လူထင်း”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

လူထင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး...

“အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“ခြေပွားဝေးတရဲ့သတင်းကို ပြောပါ”

လူထင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူသည် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ပြောပြလိုက်ရလေသည်။

“ခြေပွားဝေးတနဲ့ ဗေဒါဟာ တောင်ဘက်စူးစူးကို ဦးတည် ထွက်သွားကြပါတယ်၊ သူတို့ကို နယ်စပ်မြို့ကလေးအထိ ခြေရာခံ လိုက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် နယ်စပ်မြို့ကလေးမှာ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပါ တယ်၊ သူတို့ဟာ နယ်ခြားတောင်ပေါ်ဒေသကိုသွားဖို့ပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

သည့်ပြင်နေရာကိုသွားရင် ကျုပ်တို့လူတွေ တွေ့ကြမှာပါ”

ဂူးကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နယ်ခြားတောင်ပေါ်ဒေသကို သွားတယ်ဆိုရင် ဒဏ္ဍာရီ မြို့တော်ကိုသွားတယ် ထင်တယ်၊ မင်းတို့ စောင့်မကြည့်ခဲ့ဘူးပေါ့”

လူထင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မျက်ခြည်ပြတ်သွားတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းစကားကို ကျုပ်ယုံတယ်၊ သူတို့ဟာ နယ် ခြားတောင်ပေါ်ကို သွားတယ်ဆိုရင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာနေ တာ သေချာပြီ၊ ကျုပ်တို့က သူတို့အပြန်မှာ စောင့်ဖမ်းရမှာပဲ၊ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်တို့က နယ်ခြားမြို့ကလေးမှာ ကြိုတင်သွားစောင့်ရင် ကောင်းမယ်”

လူထင်းနှင့်လူဝမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြသည်။

ဂူးကျန်သည် ရောဂါဝေဒနာကို အရေးမထားဘဲ ခြေပွား ဝေးတတို့အား ချေမှုန်းရန် စီစဉ်နေပြီဖြစ်လေသည်။

လူထင်းသက်ပြင်းချကာ...

“ဂေဟာရှင် အခုသွားဖို့ မသင့်သေးဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂူးကျန်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

လူထင်းက...

“ဂေဟာရှင်ရဲ့ ဝေဒနာ”

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကား မဆုံးမီ ဂူးကျန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

လုထင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဂူးကျန် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောသလို နယ်ခြားမြို့ကလေးကိုသွားဖို့ စီစဉ်ပါ”

လုထင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

လုဝမ်းက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

ဂူးကျန်သည် ဂေဟာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည်လည်း ဂေဟာမှူးများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့သည် ဂူးကျန်၏စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဂူးကျန်အတွက် စိုးရိမ်နေကြသော်လည်း ဂူးကျန်က အမိန့်ပေးလာသောအခါ ငြင်းပယ်ရန် မကြိုးစားကြပါ။

သူတို့ကိုယ်တိုင် ခြေပွားဂူးတကို ရှာဖွေကာ သုတ်သင်လိုလှသည်။

ဂူးကျန်က...

“မင်းတို့ ဘာပိုင်နေကြတာလဲ၊ နယ်စပ်မြို့ကလေးကိုသွားဖို့ စီစဉ်ကြတော့လေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လုထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်အတိုင်းပါ ဂေဟာရှင်”

စကားဆုံးလျှင် အရှိအသေပြုကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

လုဝမ်းလည်း ဦးညွှတ်ပြီး နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

လေပြည်လေညင်းကလေး တိုက်ခတ်လာသည်။

ထင်းရှူးနဲ့များ သင်းပျံ့နေ၏။

နေရောင်ခြည်များ ဖြာကျနေသည်။

မှိုင်းညိုနေသော တောင်တန်းများ၏ ခြေရင်း၌ မြို့ကလေးတစ်မြို့တည်ရှိနေပါသည်။

ထိုမြို့ကလေးမှာ နယ်စပ်မြို့ကလေး ဖြစ်ပေသည်။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဧည့်သည်များ

နယ်စပ်မြို့...။

နယ်စပ်မြို့ကလေး၌ စားသောက်ဆိုင်များ၊ အရက်ဆိုင်များ အထည်အလိပ်ရောင်းချသည့် ဆိုင်များအပြင် အခြားလူသုံးကုန် ပစ္စည်း ရောင်းချသည့်ဆိုင်များလည်း စုံလင်စွာ ရှိလေသည်။

နယ်စပ်ကျေးလက်တောရွာမှ လူအများက အားထားကြရ သကဲ့သို့ ကုန်သည်ပွဲစားများလည်း အဝင်အထွက်များခြင်းကြောင့် အလွန်စည်ကားသော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယနေ့နံနက်...။

နံနက်စောစောပိုင်း နယ်စပ်မြို့ကလေးဆီသို့ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၆၃

ထိုလူစုသည် နယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသော စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြ လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များက ယူယူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

ဧည့်သည်များ ဆိုင်ထဲရောက်လာသည်နှင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ ရရှိနိုင်သည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြောပြကြလေ သည်။

ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည်မှာ ငါးဦးဖြစ်လေသည်။

ပြည်မမှလာခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ သည်။

မှန်ပေသည်။

ထိုဧည့်သည်များသည် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် မြေပုံနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေကြသည့် ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်၊ မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မြေပွားဝှေးတနှင့် ဗေဒါတို့ကို မြေရာခံရင်း နယ် စပ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေကြပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင်များက စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာချပေး လိုက်သည်နှင့် ခပ်သွက်သွက်ကလေး စားသောက်လိုက်ကြလေ သည်။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့က ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှမ်းဦးထက် ပို၍လက်သွက်ကြလေသည်။

ကွမ်းကြီးညီနောင်ကား ရှမ်းချီစာနံ့ဘေး၌ ရပ်နေကြပြီး စားသောက်ခြင်းမပြုကြချေ။

ရှမ်းဦး စားသောက်ပြီးမှ သူတို့စားသောက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာမယ်က သူတို့အားကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ မစားကြဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှမ်းဦးက...

“ကျုပ်စားပြီးမှ သူတို့စားလိမ့်မယ်”

ဟုကြားဖြတ် ပြောလိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်းဟင်းမင်းက တပည့်တွေအပေါ် စည်းကမ်းတင်းကြပ်ထားတာကိုး၊ သူတို့ ဗိုက်ဆာနေကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

ရှမ်းဦး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တပည့်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာမှပူစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သေခိုင်းရင်တောင် သူတို့ သေကြမယ့်လူတွေပါ။ အစားအသောက်ဆိုတာ အလေးအဖွဲ့ပါဗျာ”

မိစ္ဆာမယ် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူမက ရုပ်ဆိုးကြီးအား မေးလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“မင်းကော သူတို့လို သဘောထားနိုင်ပါ့မလား”

ရုပ်ဆိုးကြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စားတာနဲ့သေတာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သေတယ်ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းပဲ၊ သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ဆာတာကိုတော့ မခံနိုင်ဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

စကားဆုံးလျှင် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

တဖန် မိစ္ဆာမယ်က ရှမ်းဦးကိုကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှမ်းဦးက အရေးမစိုက်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားလူနဲ့ ကျုပ်လူ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ် စားသောက်နေတုန်း စကားမပြောရင် ကောင်းမယ်၊ စားရတာ ဖိမ်ပျက်တယ်”

မိစ္ဆာမယ် မျက်နှာတည်သွားလေသည်။

ရှမ်းဦးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မကျေမနပ် ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“မင်းက ဖိမ်နဲ့စားနေ၊ ဆာတဲ့လူက ဆာလို့သေတော့မယ်”

ကြားဝင် ပြောလိုက်လေသည်။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှမ်းဦး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာလေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဟုအော်ငေါက်သည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့အတူ တစ်လှေထဲစီး
တစ်ခရီးထဲသွားကြမယ်ဆိုရင် သူတို့ကို အခွင့်အရေးပေးဖို့ လိုလိမ့်
မယ်”

“ကျုပ် သည်ကိစ္စပြောပြီးသားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး
လို့”

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိတာပေါ့၊ ကြည့်မရလို့ ဝင်ပြောနေတာ
ကွ”

ဟု ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

ရှမ်းဦးက...

“ခင်ဗျား တော်တော် စကားများတာပဲ”

“ဘာကွ”

ရုပ်ဆိုးကြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ရှမ်းဦးက အမှုမထားချေ။

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“မင်းစကားပြောတာ ရိုင်းလှချည်လား”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၆၇

ရှမ်းဦးလည်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ အချိန်မရွေး တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာနိုင်
သည့် အခြေအနေ ရောက်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“ကဲ ပြန်ထိုင်လို့ ကမ်းပါ”

ဟုပြောလျှင် ရုပ်ဆိုးကြီးလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ထိုင်ချ
လိုက်လေသည်။

ရှမ်းဦးက...

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို သတောမကျဘူးဆိုရင် အခုက
တည်းက လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ ကောင်းမယ်ဗျ”

မိစ္ဆာမယ်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အေး...ငါတို့ကလည်း မင်းနဲ့ဆက်ပြီး လက်တွဲဖို့ စိတ်မပါ
တော့ဘူး”

“အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ”

သူတို့သည် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ သွားဖို့ ခြေရာခံရန် လမ်းစ
များတွေ့ထားပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လမ်းခွဲကြရန် ဝန်
မလေးကြတော့ချေ။

လမ်းခွဲပြီး ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ အမြန်ဆုံး အရောက်သွားဖို့
ကြိုးစားကြမည် ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းကများ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို အရင်ဦးအောင် ရှာတွေ့
မယ်ထင်နေလို့လား”

ရှမ်းဂိုးက...

“ခင်ဗျားတို့ကကော”

မိစ္ဆာမယ်က...

“စိတ်ချ၊ ဘယ်သူ့အရင်တွေ့မယ်ဆိုတာ မကြာခင် မင်းသိရ
မှာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်လုလင်ကိုခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေပေးချေပြီး
ရုပ်ဆိုးကြီးကိုခေါ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရှမ်းဂိုးက ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူက ဆက်၍စားသောက်ခြင်းမပြုဘဲ ကွမ်းကြိုးညီနောင်
အား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ စားကြတော့”

ကွမ်းကြိုးညီနောင်က စားသောက်ရန် ခုံများဆွဲကာ ထိုင်ချ
လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာကြ
သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

မိတ်ဖွဲ့ခြင်း

ဆိုင်ထဲဝင်လာသူ နှစ်ယောက်မှာ အလင်းစားနှင့်အမှောင်
စားတို့ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းသားလေးက သည်မှာ ရောက်နေတာကိုး”

“မင်းသားလေးက တော်တော် ခြေသွက်ပါလား”

နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုရယ်မောလိုက်ကြလေတော့
သည်။

ရှမ်းဂိုး သဘောမကျ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မိစ္ဆာမယ် သည်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာ ခင်ဗျားတို့တွေ
လိုက်ကြမယ်ထင်တယ်၊ ဒါဆို ကျုပ်ရဲ့အခြေအနေကို သဘောပေါက်
မှာပေါ့”

အလင်းစားက...

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သိပ်သဘောပေါက်တာပေါ့၊ မင်းက ဗေဒါတို့နှစ်ယောက် ကိုရှာတွေ့လိမ့်မယ် ထင်နေလို့ သူတို့ကို ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး ထင် နေရင် မှားသွားမယ်”

ရှမ်းဝိုး ရုတ်တရက် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား လေတော့သည်။

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားက ကြောက်စရာကောင်းပြီး ရင်ဆိုင်ရန် ခက်ခဲသူများ မဟုတ်ပါလား။

အလင်းဓား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဗေဒါတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့မခဲယဉ်းတော့ပါဘူး”

ရှမ်းဝိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေဖွဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာမယ် လိုမိတ်ဆွေတော့ မလိုချင်ဘူး”

အလင်းဓားက...

“မင်းသားလေးက ဘယ်လိုမိတ်ဆွေမျိုး လိုချင်တာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ စိတ်တူသဘောတူပေါ့၊ ပထမတစ်ချက်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်က ပစ္စည်းတွေရရင် အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြမယ်”

အလင်းဓားက...

“ဒါ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး”

ရှမ်းဝိုးက...

“ဒုတိယအချက်က ရန်သူတွေရင် ခင်ဗျားတို့အရင် ရင်ဆိုင်

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ရမယ်၊ အခြေအနေ မဟန်မှ ကျုပ်ဝင်မယ်၊ ဒါကို သဘောတူမှဖြစ် မယ်”

အလင်းဓားက...

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါလေးများ ကျုပ်တို့က ဘာကြောင့် သဘောမတူနိုင်ရမှာတဲ့လဲ”

အလင်းဓားက ရယ်မောကာ ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းဝိုးက...

“ခင်ဗျားတို့ သဘောတူနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ တွေဖြစ်ကြပြီပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသ မားတစ်စုသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ခြံရံကာ မြို့ထဲဝင်ရောက်လာ ကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများအား လုဝမ်းနှင့်လုထင်းတို့က ဦးဆောင် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်ပူးကျန် လိုက်ပါလာသည်။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်ဂူးကျန်သည်လည်း နယ်စပ်မြို့၊
ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်နေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများမှ ကြွေ
ရွက်အချို့ လေဟုန်စီးကျလာသည်။

မှိုင်းညို့သော တောင်တန်းကြီးများ စိမ်းလန်းသော တော
အုပ်များ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များနှင့် သဘာဝအလှအပများသည်
ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာ သာယာလှပနေသည်။

ဝင်းယန်က အထုပ်ကလေးထဲမှ ရေဘူးနှင့်မုန့်ခြောက်များ
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်
၌ထိုင်ကာ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် စားသောက်ခြင်းသည် တောင်ပေါ်မှဆင်း
လာခဲ့သည့် လမ်းခရီးတွင် နောက်ဆုံးစားသောက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ရှေ့တွင် နယ်စပ်မြို့၊ကလေးကို တွေ့မြင်နေရပြီ မဟုတ်ပါ
လား။

ဝင်းယန်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ လိုက်မသွားတော့ဘဲ

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၇၃

တောင်အောက်သို့ဆင်းကာ ဗေဒါတို့သွားမည့်ဘက်သို့ မှန်းဆကာ
ထွက်လာခဲ့သည်။

သူက ဗေဒါတို့အား ရှေ့မှကြိုတင်တားဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်ထား၏။

ဝင်းယန်က မုန့်ခြောက်များကို ပါးလှတ်ပါးလောင်း စားပြီး
သောက်ရေကို အဝသောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ ရှေ့တွင် မြင်နေရသော မြို့၊က
လေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နယ်စပ်မြို့သို့ ဦးတည်နေကြသူများတွင် ဗေဒါနှင့်ခြေပွား
ဝူးတတို့လည်း ပါဝင်နေကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းကိုယ်စီဖြင့် နယ်ခြားမြို့ကလေးဆီ
သို့ဦးတည် ခရီးနှင့်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းဒုန်းစိုင်းလာရင်း ဗေဒါက...

“ခြေပွား နေမဝင်ခင် နယ်စပ်မြို့ကလေးကို ရောက်မှဖြစ်
မယ်”

ခြေပွားက...

“မပူပါနဲ့လေ၊ မကြာခင် ရောက်တော့မှာပါ”

“အင်း နယ်စပ်မြို့ကလေးကိုရောက်မှ ကောင်းကောင်းကြီး
ပျော်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ပျော်ခွင့်ရမယ် မတင်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာနေကြတဲ့လူတွေ ခု
လောက်ဆို နယ်စပ်မြို့ကလေးကို ရောက်နေလောက်ရောပေါ့၊ ကျုပ်
တို့ ရောက်လာမှာကို အသင့်စောင့်ကြိုနေကြမှာ သေချာတယ်”

ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“သူတို့အားလုံး ရောက်လာမှာလား”

“သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို မလွယ်ဘူး၊ သူတို့က တကယ်ပဲလိုက်လာနိုင်ကြ
မယ်ဆိုရင်”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၇၅

“မပူနဲ့၊ သူတို့လိုက်လာနိုင်မှာ သေချာတယ်”

ဗေဒါ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့သွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ပြောနေရဦး
မှာလားဗျာ”

ခြေပွားက...

“ကျုပ်တို့ နယ်စပ်မြို့ကလေးကို မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဗျ”

“နယ်စပ်မြို့ကလေးမှာပဲ ကျုပ်တို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာရ
နိုင်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ယူလာတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ
ကိုကိုက်စားနေရမယ်”

ဗေဒါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အန္တရာယ်များလှသည့်တိုင် နယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ အ
ရောက်သွားရပေတော့မည်။

သို့မဟုတ်လျှင် ရိက္ခာပြတ်ကာ ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်
ဖြစ်ပေသည်။

ဗေဒါက...

“အင်း မသွားမဖြစ်သွားရတော့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ နည်း
နည်းနောက်ကျခံပြီး မြို့ထဲဝင်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ခြေပွားက...

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဗေဒါက...

“မိုးချုပ်မှောင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကိုတွေ့ဖို့ နည်းနည်းခက်
သွားမှာပေါ့။ မြို့ထဲရောက်ရင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှာပြီး တိတ်တိတ်ဝင်
တည်းမယ်။ တည်းခိုခန်းက စီစဉ်ပေးရင် စားသောက်စရာလည်း
ပူစရာလိုတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ဒါဖြင့် သွားစို့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား နယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ဦးတည်
ကာမြင်းကို ဒုန်းစိုင်း နှင်သွားလိုက်ကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

နယ်စပ်မြို့လေး၌ သိုင်းလောကသား အတော်များများ
ရောက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြင့် ပြဿနာ
များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“တောက်”

မိစ္ဆာမယ်က တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။ ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိစ္ဆာမယ်က...

“ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး ရှမ်းပိုးက အတော်လူလည်ကျ
တာပဲ”

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“သက်တန့်တောင်ကြားက လူတွေဟာ ဘယ်တုန်းက
ကောင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ရှမ်းပိုးက အလင်းဓားတို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူက ဘယ်သူနဲ့ပေါင်းပေါင်း နောက်ဆုံးကွဲ
သွားမှာပါ”

“အင်း သူတို့ထက် လက်ဦးအောင် ကြိုးစားရတော့မှာပဲ”

မိစ္ဆာမယ်၏စကားကို ရုပ်ဆိုးကြီး ထောက်ခံလိုက်လေ
သည်။

“ဒါပေါ့ သူတို့ထက် လက်ဦးအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ဗျာ”

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိပ်တိုက်

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့သည် မြို့စွန်ရှိ အပေါစား မထင်မရှား
တည်းခိုခန်းလေးတစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ တည်းခိုခဲ့ကြလေသည်။
နှစ်ယောက်သား ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အတိုးချ အနားယူလိုက်
ကြလေသည်။

အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကို ဆိုင်လုလင်အား
ဆုငွေပေးကာ ဝယ်ယူခိုင်းပြီး စားသောက်ကြသည်။

ဆိုင်လုလင်ကိုပင် မြို့ထဲမှ အခြေအနေများကို လေ့လာစုံ
စမ်းခိုင်းခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

မြို့ထဲ၌ လူစိမ်းများရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိသွားကြလေ
သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၇၉

“ဦးကျွန်တို့လူစုကော ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးရှမ်းပိုးတို့
ကော အားလုံး စုံစုံလင်လင် ရောက်နေကြတာပဲ”

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးပြီးလျှင် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ညဘက်၌ နယ်စပ်မြို့က
လေးမှ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဗေဒါတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပင်
နှစ်ယောက်သား နံနက်စာ စားသောက်နေကြစဉ်...

“ရှင်တို့ချည်းပဲ စားမလို့လား၊ ကျွန်မကို မခေါ်တော့ဘူး
လား”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ဗေဒါတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလျှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မိစ္ဆာမယ်”

မှန်ပေသည်။ မိစ္ဆာမယ် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်နှင့်အတူ ရပ်ဆိုင်းကြီးလည်း လိုက်ပါလာလေ
သည်။

မိစ္ဆာမယ်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်...

“သည်တစ်ခါ ပြေးလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့သိထားမှ
ဖြစ်မယ်”

ဗေဒါ ပြုံးလိုက်သည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်တို့ ထွက်မပြေးပါဘူး”

မိစ္ဆာမယ်က...

“ရှင်တော်တော် သတ္တိကောင်းနေပါလား၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် ကိုတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့”

ဗေဒါက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သတ္တိကောင်းနေတာပေါ့ဗျ၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ လိုချင်မက်မောစရာကောင်းတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

မိစ္ဆာမယ် မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေသည်။

“ရှင်တို့ချည်းပဲ အပိုင်စီးချင်တာတော့ မကောင်းဘူးရှင်”

“ခင်ဗျား လိုချင်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပေါ့”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မိစ္ဆာမယ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်တို့ကော ပါလို့မရဘူးလားဗျာ”

ကျယ်လောင်သော စကားသံနှင့်အတူ ကျောက်စိမ်းမင်းသားရှမ်းဦးနှင့် ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့လည်း နောက်ကလိုက်ပါလာကြလေသည်။

ခြေပွား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“လူစုံတက်စုံ ရောက်လာကြတာကိုး”

အလင်းစားက...

“သည်တစ်ခါတော့ မင်းတို့ ပြေးလို့မရတော့ဘူး၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ရဲ့ မြေပုံကို အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ပေးပေတော့”

ခြေပွား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က အခုအချိန်အထိ တန်ဖိုးမရှိတဲ့မြေပုံကို လိုချင်နေကြတုန်းပဲကိုး ကျုပ်တို့က ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့ပြီး ပြီဆိုတော့ မြေပုံကို အသုံးပြုစရာမလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီဗျ”

“ဘာ”

မိစ္ဆာမယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး ရှမ်းဦးလည်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

အလင်းစားတို့လည်း ဒေါ်ပွသွားကြသည်။

သူတို့အားလုံး ဗေဒါတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူတစ်စု ဆိုင်ထဲဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ ဂူးကျန်ဖြစ်လေသည်။

ခြေပွားဝှေးတ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ဗေဒါက ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ဂူးကျန်မှာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် သိုင်းပညာကောင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားကြလေသည်။

ဂူးကျန်သည် ခြေပွားကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“လူယုတ်မာ..မင်းဘယ်ပြေးမလဲ”

ခြေပွားဝှေးတက...

“ဘယ်သူက ထွက်ပြေးတာလဲ၊ မင်းလား၊ ငါလား”

“မင်း..မင်း”

ဂူးကျန်သည် ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ခြေပွားဝှေးတထံသို့ မရောက်မီ ဗေဒါက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူဝမ်းနှင့်လူထင်းတို့ကလည်း ဂူးကျန်နှင့်လက်တွဲကာ တိုက်ပွဲဝင်လိုက်ကြလေသည်။

ကျောက်စမ်းသခင်လေး၊ မိစ္ဆာမယ်နှင့် အလင်းစားတို့က ဘေးဖယ်နေလိုက်ကြလေသည်။

ခြေပွားဝှေးတ မနေနိုင်တော့ပါ။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၈၃

ဗေဒါဘက်မှ ပါဝင်ကူညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ရတော့သည်။

ရုတ်ခြည်းပင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီးလျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူထင်း၊ လူဝမ်းတို့ ဦးဆောင်သော ကိုယ်ရံတော်များကလည်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြရာ ဗေဒါတို့အား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်ရံတော်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ထို့အတူ ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့လည်း ဒဏ်ရာတစ်ချို့ ရရှိသွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အားလုံး ရပ်လိုက်ကြပါဗျာ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝင်းယန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့သည် ဝင်းယန်ကိုမြင်လျှင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခြေပွားက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာရယ်တာလဲ၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

မိစ္ဆာမယ်က...

“ဘာကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်ရမှာလဲ၊ ခုရောက်လာတဲ့လူဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့လူဆိုတာပြောရဦးမယ်ရှင်”
“ဟာ”

“သူဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင် သခင်လေးဝင်းယန်ပဲရှင်”
သူမ၏စကားကြောင့် ဗေဒါတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၈၅

မိစ္ဆာမယ်သည် ဝင်းယန်၏အကြောင်းကို မည်သို့သိရှိနေပါသနည်း။

သူမနှင့်ရုပ်ဆိုးကြီးတို့က ရှမ်းပိုးနှင့်လမ်းခွဲကာ ထွက်လာခဲ့စဉ် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခု၌ ပြဿနာပေါ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

လူတစ်စုက လူငယ်လေးတစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံကာ လူယက်ရန် ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့က အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

“မင်းမှာပါလာတဲ့ငွေအားလုံး ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွား”

“အေး ရိုးရိုးသွားလို့မရဘူး၊ လေးဘက်ထောက်ပြီးသွားရမှာ”

မြို့ခံလူမျိုးများက လူငယ်အား ခြိမ်းခြောက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်ကား ဝင်းယန်ဖြစ်သည်။

ဝင်းယန်က..

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ..ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိချင်တာကို ပြောပြရမယ်”

“ဘာကွ”

“သည်မြို့မှာ ဗေဒါနဲ့ခြေပွားဆိုတဲ့လူနှစ်ယောက် ရောက်နေကြသလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟေ့ မင်းဘာတွေမေးနေတာလဲ မင်းမေးတဲ့လူတွေကို ငါ တို့မသိဘူး၊မင်းကကော ဘာကောင်လဲ”

ဝင်းယန်က...

“ကျုပ်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မျိုးဆက်ပါဗျာ၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့လူ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်မေးတဲ့လူနှစ်ယောက်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး ရွှေငွေရတနာတွေယူသွားတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နောက်ကို လိုက်လာတာ”

လူဆိုးလူမိုက် တစ်ယောက်က...

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်က သခင်လေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူဆိုးလူမိုက်များက ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်လိုက်ကြလေသည်။

တဖန်...

“သခင်လေးတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ငွေဘယ်လောက်ပါသလဲ၊ ပါတာ အကုန်ထုတ်စမ်း”

လူဆိုးတစ်ယောက်က ငေါက်ကာ ရှေ့တိုးပြီး ရိုက်နှက်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၈၇

“သွားစမ်း”

ဝင်းယန်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် ထိုလူ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

လူဆိုးလူမိုက်များ ခံပြင်းဒေါသ ထွက်သွားကြလေသည်။

“ချွက္ကာ”

“သည်ကောင်ကို ဆုံးမကြဟေ့”

လူဆိုးလူမိုက်များက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝင်းယန်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ တခဏအတွင်းမှာပင် လူဆိုးများ အထိနာသွားပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ...

“ပြေးဟေ့..ပြေး..ပြေး”

“သည်ကောင်လေး မလွယ်ဘူး”

ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဆိုးများ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ဝင်းယန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ...

“မင်းက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် အရှင်သခင်လေး ဟုတ်လား”

ဝင်းယန်က...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဗေဒါနဲ့ခြေပွားကို လိုက်ရှာနေတာကော”

“ဒါ အမှန်ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ကို ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ခေါ်သွားရမယ်၊

ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ်”

“ဗျာ”

မိစ္ဆာမယ်က...

“သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ပါ”

ရုပ်ဆိုးကြီးအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက ဝင်းယန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဝင်းယန်က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် တခဏ

အတွင်းမှာပင် ရုပ်ဆိုးကြီး ရှုံးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

ရုပ်ဆိုးကြီး ရှုံးနိမ့်သွား၏။

မိစ္ဆာမယ် ခံပြင်းသွားကာ ကိုယ်တိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သိုင်းတစ်ကွက်သာ ယှဉ်ပြိုင်ရသေးသည် မိစ္ဆာမယ် လက်တစ်ဘက် သွင်သွင်ကျိုးသွားတော့သည်။

မိစ္ဆာမယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူမသည် ဝင်းယန်ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ဗေဒါနဲ့ခြေပွားတို့အား လိုက်ရှာနေကြောင်း၊ တွေ့လျှင် သတင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ ဝင်းယန် လက်ခံလိုက်လေသည်။

များမကြာမီ...

ဗေဒါတို့ အသုံးချနေသော ဆိုင်လုလင်ထံမှတဆင့် ဗေဒါတို့တည်းခိုနေထိုင်သည့် နေရာကို စုံစမ်းသိရှိသွားခဲ့ကြတော့သည်။

မိစ္ဆာမယ်တို့ သတင်းရသွားသဖြင့် ဗေဒါတို့အကြောင်းကို ဝင်းယန်လည်း သိရှိသွားလေတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

မိစ္ဆာမယ်တို့က ဗေဒါတို့ထံသို့ ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝင်းယန်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့က ဝင်းယန်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“သူတို့ဟာ ဗေဒါနှင့်ခြေပွားပါပဲ”

ဟု ဝင်းယန်ကို ပြောပြလိုက်၏။

ဝင်းယန်က ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့အား စူးရဲခံသာ မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အဘကို သတ်ပစ်လိုက်တာ ခင်ဗျားတို့ မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ နှင်းတောင်ပေါ်မှာ သတ်ပစ်ခဲ့တာ ကျုပ်အဘ

ဗျ”

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့တို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဗေဒါက...

“ဪ...မင်းက သည်ကိစ္စအတွက် လိုက်လာတာပေါ့ဟုတ်လား”

ဝင်းယန်က...

“ဟုတ်တယ်၊ မုဆိုးစုပေါက်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ပြောပြပြီးပြီဗျ”

“လက်စသပ်တော့ မင်းက မုဆိုးစုပေါက်နဲ့လည်း တွေ့ခဲ့

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

သေးတာကိုး၊ ကဲ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဝင်းယန်က...

“သေသွားပြီ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဗေဒါ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဝင်းယန်ကို အကဲခတ်ကာ...

“မင်းက ငါတို့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့သဘောက”

ဝင်းယန်က...

“ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပေါ့ဗျာ”

“နေပါဦး၊ ငါတို့ကို ရှင်းပစ်နိုင်မယ်ထင်ရအောင် မင်းကိုယ်

မင်း ဘာများထင်နေသလဲ”

ထို့စဉ်...

“သူတို့ကို ရှင်းပစ်ချင်ရင် ငါတို့ကို အရင်ဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့က ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ကာ ဝင်းယန်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဗေဒါတို့ ဒုက္ခရောက်သွားလျှင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့သွားရန် လမ်းစပျောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ဝင်းယန်ကို တားဆီးကြိုးစားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝင်းယန် မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက ဒေါသထွက်နေသည့်အလျှောက် အလင်းဓားတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အလင်းဓားတို့ကလည်း ဓားများဝေပမ်းကာ ရင်ဆိုင်လိုက် ကြလေသည်။

သူတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် မိလိုက်ကြသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ အလင်းဓားတို့နှစ် ယောက် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

အလင်းဓားတို့သည် ဝင်းယန်က မည်သို့တိုက်ခိုက်လိုက် သည်ကို မသိနိုင်လိုက်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားသည့်အပြင် သိုင်းဝညာ လည်း ဆုံးရှုံးသွားကြလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား လူးလိမ့်ထကာ ဝင်းယန်ကို အထိတ် တလန့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားကြလေတော့ သည်။

နောက်နောင် သူတို့နှစ်ယောက်အား သိုင်းလောက၌ တွေ့ ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးရှမ်းဦး မျက်နှာပျက်သွားလေ သည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အင်း ကျုပ်က လက်လျော့လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဗျာ”

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း)❖ ၁၉၃

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ခုချိန်ကစပြီး သည်ကိစ္စထဲ ဝင်မ ပါတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

သူတို့သည် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အား လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းကို လက်လျော့လိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆက် ကြိုးစားနေမည်ဆိုပါက ဒုက္ခရောက်ဖို့သာရှိ ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝင်းယန်က ဗေဒါတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ဝင်းယန် ဒေါသဖြစ်နေပါသည်။

သူ့အား မည်သူကမျှ တားဆီး၍ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ခြေဖျားဝှေးတ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ကြောက်နေရမှာလား၊ သေဖို့သာပြင်ထားပေ တော့”

ဟုကြိုးဝါးကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝင်းယန်က...

“ဘယ်သူသေရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝှေ့ပမ်းလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း”

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အား”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ ခြေပွားဝှေးတကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သူသည် မည်သည့်အခါမျှ ပြန်ထလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ခြေပွားဝှေးတ ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် ဗေဒါ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူက ဝင်းယန်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း..

“မင်း...မင်း”

ဝင်းယန်က..

“ခင်ဗျားကော”

“သေပေတော့”

ဗေဒါက တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဝင်းယန်၏သိုင်းပညာ မြင့်မားနေရကား..

လောကနတ်ဆိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ဗေဒါနှင့်ခြေပွားတို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ အသက်ပျောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထိပ်ထိပ်ကျလူဆိုးကြီး နှစ်ယောက်အား မျက်နှာစိမ်းလူငယ်တစ်ဦးက အမိုက်ဇာတ် သိမ်းပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝူးကျန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဝူးတကို သူ ဆုံးမစရာ မလိုတော့ပါ။

ယိုးကြောင့်...

“သွားမယ်”

ဟုပြောကာ ထွက်သွားရာ လူထင်းတို့ခေါင်းဆောင်သော ကိုယ်ရံတော်များလည်း လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

ဝင်းယန်ကလည်း ချာခနဲလှည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်သွား၏။

သူက ဝူးကျန်တို့နောက်သို့ လိုက်သွားမည်မဟုတ်ချေ။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှုဘူးဆိုပေမယ့် သည်လို လူစားမျိုးနဲ့တော့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးဗျ”

မိစ္ဆာမယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက မှန်းဆလို့မရအောင် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်”

“ခင်ဗျားက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို သွားဦးမလား”

“ဟင့်အင်း...ရှင်ကော”

“ကျုပ်လည်း မသွားတော့ဘူး”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့သွားဖို့ မစဉ်းစားကြတော့သည်မှာ အသက်ကိုန
မြော၍ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ဝင်းယုန်က ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်
အပြန်ခရီးနှင့်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူက တောင်ပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးသို့ ပြန်သွားမည်ဖြစ် သည်။

ထိုအိမ်ကလေး၌ တစ်သက်လုံးနေထိုင်သွားကာ ဒဏ္ဍာရီမြို့
တော်အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးပါပြီ။

